

EVENTYRLIGE FRIKVARTER

4

EVENTYRLIGE FRIKVARTER

4

Lars Poulsen

© Eventyrlige frikvarter
www.eventyrligefrikvarter.dk

Lars Poulsen

Eventyrlige frikvarter - 4

© Eventyrlige frikvarter 2023

Omslag: Lars Poulsen

INDHOLD

Manden der blev helt vildt lille

Chokoladeblomsten

Fuglesnak

Købmand Træls

En kop tis

De sære mennesker

Kasper og finde-vej-stokken

Elleve elver på cykeltur

Julle

Ræve og høns

Lidt om Eventyrlige frikvarter

MANDEN DER BLEV HELT VILDT LILLE

Der var engang, for sådan begynder alle rigtige eventyr. Det er så du ved at det er et eventyr om noget der skete engang. Ikke nu. Ikke i går, ikke for 100 år siden, men bare engang.

Der var engang en mand. Det var en helt almindelig mand, og der var ikke noget særligt ved ham. Han boede i et hus. Et helt almindeligt hus, og der var heller ikke noget særligt ved huset. Det hele var bare frygteligt almindeligt. Nogen ville måske endda mene, at det også var frygteligt kedeligt. Men sådan tænkte

manden ikke. Han kunne godt lide at være almindelig og bo i et almindeligt hus, og i det hele taget lave almindelige ting.

For eksempel kunne han godt lide at cykle. Han kunne også godt lide at lave mad, og at gøre rent. Han kunne endda godt lide at luge ukrudt i haven, og slå græs og klippe hæk, og den slags. Faktisk kunne han også godt lide at vaske tøj. Han synes det var så hyggeligt. Først at sortere vasketøjet, så de forskellige farver tøj ikke blev vasket sammen, og bagefter at putte tøjet i vaskemaskinen, og hælde sæbe i sæbeskuffen. Noget af det bedste han vidste, var at trykke på knappen, så maskinen begyndte at vaske tøjet. Det synes han ikke bare var hyggeligt, men faktisk rigtig sjovt. Jeg ved ikke hvorfor han syntes det var sjovt, for, det var jo bare en knap der startede en maskine. Men sådan er vi jo forskellige. Jeg synes for eksempel ikke

det er særlig sjovt at starte en vaskemaskine. Til gengæld synes jeg det er rigtig sjovt at grine, og sådan er der jo så meget.

En dag da manden var færdig med at luge i haven, og cykle tur og lave mad, gjorde han vasketøjet klar. Først lagde han de sorte ting, det var mest t-shirts og sokker og den slags, i én bunke. Bagefter lagde han de hvide ting, det var mest håndklæder og sådan noget, i en anden bunke. Så lavede han en bunke med grønne ting, og en med blå. Han lavede også en rød og en gul bunke, men da han hverken havde rødt eller gult tøj, var der ikke noget tøj i de to bunker.

Da han var færdig med at sortere tøjet, puttede han først den hvide bunke ind i vaskemaskinen. Så indstillede han maskinen til at vaske ved den rigtige temperatur, og puttede sæbe og skyllemiddel i

maskinen. Og så kom det bedste. Nu skulle han starte maskinen. Han var så spændt, at han helt kom til at ryste og hoppe. Ikke vildt højt, men bare sådan nogle små hop på stedet. Og så trykkede han på knappen hvor der stod START – og så startede maskinen.

”Juhuuu...!” sagde manden, og rystehoppede lidt mere. ”Så kører den.”

Normale mennesker starter vaskemaskinen og så giver de sig til at lave noget andet, mens deres tøj bliver vasket. Men ikke ham her. Han satte sig på gulvet foran vaskemaskinen, og så sad han og kiggede ind gennem glaslågen mens tøjet kørte først den ene vej, og så den anden vej, og mens der løb vand ind i maskinen og ud af maskinen.

”Nu, nu, nu!” sagde manden ivrigt. ”Nu kommer det!” Og det gjorde det. Sæben løb ind i maskinen, og det begyndte at skumme derinde. ”Jubiii!” sagde manden. ”Det skummer! Det er så fedt!”

Jeg ved ikke med dig, men lige når det kommer til tøjvask, synes jeg altså ikke at den helt almindelige mand var særligt almindelig. Jeg synes nok mere at han var temmelig underlig.

Nå, men efter en god times tid eller deromkring, var tøjet færdigt. Det var blevet vasket og skyllet og centrifugeret, og maskinen var blevet tømt for vand. Manden åbnede lågen og tog tøjet ud igen. Han skulle lige til at putte det ind i tørretumbleren, for at tørre det, da han fik øje på at tøjet så meget mærkeligt ud. Ikke som det plejede. Eller, jo, det så ud som det plejede, det var bare blevet meget, meget småt.

”Hvad i alverden?” mumlede han, og tog en strømpe ud af tørretumbleren. Den var lige så lille som en babysok. Og var der noget manden ikke var, så var det at være en baby, og han havde heller ikke nogen baby. ”Hvad er der dog sket?” mumlede han videre, og kløede sig selv i håret.

Og så fik han øje på knappen til at indstille temperaturen med. Han havde indstillet den til at vaske ved 40 grader, men nu stod den på 90! Vand der er 40 grader varmt, er okay behageligt. Men vand der er 90 grader varmt, det er meget varmt. Næsten så varmt at man kan koge pasta i det. Og der er det ved tøj der bliver vasket i alt, alt, alt for varmt vand, at det skrumper. Det betyder at det bliver meget småt. Se, det vidste manden jo godt, og derfor var han altid meget påpasselig med at få indstillet maskinen rigtigt. Så han

tænkte, og tænkte, og tænkte over hvordan i alverden han havde båret sig ad med at indstille maskinen så forkert. Han fandt ikke ud af det, men blev enig med sig selv om, at det måske kunne være sket da han stod og rystede og hoppede, da han startede vaskemaskinen.

Nå, men det var der jo ikke noget at gøre ved. Han blev nødt til at smide tøjet ud, for han kunne overhovedet ikke passe det mere. Men han ville ikke smide vådt tøj i skraldespanden, så han tørrede det i tørretumbleren først. Der var ikke nogen rude i lågen på tørretumbleren, så der var ikke så meget at se på. Derfor startede han den bare, og så gik han ud på badeværelset for at tage sig et bad. Han kom sådan til at svede af at sidde og se hvordan vaskemaskinen vaskede hans tøj, og så er det jo rart at få et bad.

Manden tog alt sit tøj af, og åbnede for bruseren. Han drejede lidt på den varme og lidt på den kolde hane, indtil vandet havde lige præcis den temperatur han allerbedst kunne lide. Dejligt varmt, uden at være for varmt.

Så gik han ind under bruseren, og sæbede sig godt ind med et stykke sæbe. Bagefter skyllede han sæben af, og puttede hårshampoo i håret, og gnubbede det godt rundt.

Og det er jo sådan, at når man vasker hår, så lukker man øjnene. Ikke fordi det er grimt at se på, men fordi det er rigtigt ubehageligt at få sæbe i øjnene. Det ved du sikkert alt om. Du har måske endda selv prøvet at få sæbe i øjnene. Det er overhovedet ikke sjovt!

Men manden lukkede altså øjnene, så han fik selvfølgelig ikke sæbe i øjnene. Til gengæld kom han til at skubbe til både den kolde og den varme hane, så han fik lukket helt for det kolde vand, og skruet helt op for det varme. Og pludselig var vandet ikke længere dejligt varmt, uden at være for varmt. Det var bare kogende varmt. Det var lige før han også kunne have kogt pasta under bruseren. Det gjorde han nu ikke, for han kunne ikke se noget. Han havde jo stadig sæbe i håret, som skulle skylles ud. Det var bare lidt svært når vandet var så varmt. Men han kunne ikke komme til at skrue ned for det varme vand, for han kunne ikke se hanen nogen steder. Det brændte på hovedet når han prøvede at skylle sæben ud, men til sidst tænkte han at der ikke var andet at gøre, end at gå ind under det varme vand, og få det overstået. Så det gjorde han. Og mens han sådan skyllede shampoo ud af håret, råbte han

rigtig højt, fordi vandet var fuldstændigt sindssygt varmt. Det var mest bare nogle lyde han råbte. Sådan i stil med ”MUUAAAHH!!” og ”WUUU-HU-HU!!” og sådan noget, men der var også nogle rigtige ord. Dem vil jeg bare ikke sige her, for det var ikke nogen særligt pæne ord, og hvis jeg siger dem, så ender det bare med at din mor og far siger at du aldrig mere må lytte til mine eventyr, og det ville være træls. For, hvis du ikke lytter, hvem skulle jeg så fortælle dem til?

Nå, men til sidst lykkedes det manden at få al sæben ud af håret. Endelig kunne han komme væk fra det varme vand, og åbne øjnene så han kunne se at skrue ned for varmen. Eller, det troede han i hvert fald at han kunne. Men, han kunne bare ikke se hanen nogen steder. Først kiggede han til den ene side. Så kiggede han til den anden side. Så kiggede han lige frem, ja, han kiggede endda udenfor brusekabinen for at se hvor

vandhanen var blevet af. Men lige lidt hjalp det. Den var bare væk.

”Hvad i alverden...?” mumlede manden forvirret.

Så kom han til at kigge op. Og der sad hanen. Højt over hans hoved var både den kolde og den varme hane.

”Hvad i alverden...?” mumlede manden igen, og blinkede med øjnene. ”Hvordan er den havnet deroppe?”

Så kiggede han rundt i brusekabinen igen. Det var også som om fliserne var blevet meget større. Og da han kiggede ud, fik han øje på håndvasken højt oppe over sig.

Hvad i alverden sker der, tænkte manden. Hvorfor er alting pludselig blevet så stort?

Og så, lige pludselig gik det langsomt op for ham, at det ikke var alting der var blevet stort. Det var ham der var blevet helt vildt lille. Ligesom hans sokker i vaskemaskinen der blev vasket i for varmt vand, var han også selv blevet vasket i for varmt vand, og så var han også skrumpet.

Nå, men det er der jo ikke noget at gøre ved, tænkte manden, og gik ud af brusekabinen for at tørre sig. Fordi han var blevet så lille, var hans håndklæde jo pludselig meget større end ham, så det var lidt som at tørre sig med et gulvtæppe. Men det gik, og han blev tør. Det var jo fint nok, men da han ville tage sit tøj på, løb han ind i det næste problem. Tøjet var alt, alt for stort til ham. Han prøvede at tage sine bukser på, men

for vild i det ene bukseben, så det droppede han. Det gik ikke bedre med skjorten og underbukserne. Men han skulle jo have tøj på. Han kunne ikke rende rundt uden. Hvad ville folk ikke sige, hvis der løb sådan en lillebitte nøgen havenisse rundt i huset?

Heldigvis havde han tabt en vaskeklud på gulvet, og den samlede han nu op, og tog om sig som en supermand-kappe. Så løb han ud til tørretumbleren, der i mellemtiden var blevet færdig med at tørre hans tøj. Han kravlede op og åbnede lågen, og fandt de bittesmå strømper og alt det andet meget skrumpede tøj, og tog det på. Det passede ham faktisk.

”Ja, ja,” tænkte manden. ”Der er ikke noget der er så skidt, at det ikke er godt for noget andet.”

For man kan jo sige at det var godt at han kom til at vaske sit tøj i alt for varmt vand, så det skrumpede. Og det var godt at han havde valgt at tørre det inden han smed det ud – ellers skulle han bare have gået rundt i skraldespanden for at lede efter det.

Og det viste sig at det egentlig slet ikke var så slemt at være blevet så lille. Pludselig kunne han spare en masse penge, fordi han ikke behøvede at købe så meget mad længere. Det tog ham for eksempel det meste af en uge at spise en banan, og 14 dage at drikke en kop kaffe.

Ukrudtet i haven var godt nok blevet meget stort i forhold til ham selv, men hvad skidt, han kunne jo godt lide at luge og nu kunne han luge endnu mere.

Jeg ved ikke hvordan du har det med at luge ukrudt, men jeg bryder mig ikke om det. Jeg synes det er frygtligt kedeligt. Derfor passer jeg altid meget på når jeg er i bad. Jeg skulle jo nødigt blive så lille at ukrudtet blev endnu større end det allerede er.

CHOKOLADEBLOMSTEN

Der var engang, for sådan begynder alle rigtige eventyr. Det er så du ved at det er et eventyr om noget der skete engang. Ikke nu. Ikke i går, ikke for 100 år siden, men bare engang.

Der var engang en have. Den lå ved et lille hus, langt ude på landet et sted. Så langt ude, at man kun kunne finde derud, hvis man kom til at køre forkert. Så langt ude på landet lå det.

I huset boede der en pige. Der boede også 23 katte, 8 marsvin, 2 hunde, en ged og noget af en hest i huset. Når det kun var noget af en hest, skyldes det, at hesten – der i øvrigt hed Smask – for det meste løb rundt ude på markerne, eller i skoven der lå lidt derfra. Det var kun hvis det var virkelig koldt, eller hvis pigen havde stegt bacon til aftensmad, at den kom ind i huset. Smask hadede kulde og elskede bacon, og så havde den et tæppe inde i stuen, som den kunne ligge på.

Pigen havde boet i huset i mange år. Hun vidste ikke selv hvor mange. Der var et par år hun havde glemte at tælle, og så var hun løbet sur i det. Det gjorde nu heller ikke noget. Hun var ret glad for at bo i huset sammen med alle dyrene, og var temmelig ligeglad med hvor længe hun havde gjort det. Men selv om pigen havde boet i huset i mange år, og egentlig burde være en

gammel dame, ja, så var hun stadig en pige. Det var vist noget med den friske luft. Den skulle være ret sund.

Ude i haven havde hun flere dyr. Temmelig mange høns, for eksempel, men også nogle pindsvin og masser af sommerfugle. Oppe på taget boede der to storke og en malkeko der ikke kunne komme ned, fordi stien var væltet.

Men det vigtigste i haven var de mange blomster, som pigen havde. Alle mulige blomster havde hun. Der var selvfølgelig roser, det er klart. Men der var også margueritter og skt. hans urt, og der var gladiolus og tagetes. Og så var der virkelig mange mælkebøtter og ikke så lidt skvalderkål.

Midt i haven var der et blomsterbed, og det var der chokoladeblomsten boede. Det var en mærkelig

blomst. Den havde en hvid stilk og en brun blomst, og lignede lidt en tulipan, og så duftede den helt vildt af chokolade.

Om foråret kunne man altid lugte når chokoladeblomsten sprang ud. Indtil da havde der mest duftet af græs og sådan noget, men lige pludselig duftede der virkelig meget af chokolade. På den måde vidste pigen altid at blomsten var sprunget ud. Ligemeget hvad hun ellers lavede, som lugtede kraftigt – hvis hun f.eks. stegte bacon eller løg – så var duften af chokolade meget kraftigere.

Prøv at forestille dig, at bo et sted hvor hele din have og hele dit hus, dufter af chokolade. Det kunne jeg godt tænke mig.

Pigen vidste, at fra chokoladeblomsten sprang ud, til hun kunne plukke chokolade, gik der præcis tre uger, tre dage, tre timer og otte minutter. Til at begynde med, kunne hun plukke almindelig mælkechokolade. Og hvis du ikke ved hvad mælkechokolade er for noget, så er det den slags chokolade som påskeharer og chokoladenisser er lavet af.

Pigen spiste ikke så meget af mælkechokoladen selv. I stedet gav hun det til koen oppe på taget, for så kom der nemlig kakaomælk ud når hun malkede den, og hun elskede bare chokopops med kakaomælk, så det var jo ret godt.

Hvis hun så ventede lidt længere, altså efter at der havde været mælkechokolade på chokoladeblomsten, kunne hun plukke chokoladefrøer. Og hvis hun ventede endnu længere, kunne hun plukke fyldte chokolader.

Det er sådan nogen med karamel og pebermynte indeni. Der var også nogen med cognac og likør, men dem kunne hun ikke lide, så dem fik hønsene.

Når pigen havde spist en hel masse chokolade, og fået en rigtig dejlig mavepine, gemte hun resten til det blev jul. Så havde hun altid friskplukket konfekt når hun sad ved juletræet og sang salmer.

Chokoladeblomsten havde stået i haven dengang pigen flyttede ind, så hun vidste ikke hvor gammel den var. Men da hun selv var temmelig gammel – men altså stadig kun en pige – måtte blomsten være mere end temmelig gammel. Tudsegammel, måske. Pigen havde spurgt sine naboer om de vidste hvor den kom fra, men det gjorde de ikke, så det blev hun ikke klogere af. Det var nu også lige meget. Så længe hun kunne plukke

chokolade af forskellig slags hele sommeren, var hun godt tilfreds.

Men et år skete der noget helt forfærdeligt. Det regnede nemlig. Det var selvfølgelig ikke forfærdeligt at det regnede, det havde blomsterne og alt det andet jo godt af, men det forfærdelige var, at det ikke holdt op igen.

Det begyndte at regne om foråret. Den 11. marts klokken kvart over fire om eftermiddagen, for at være helt præcis, og det blev ved lige indtil nytårsaften. Det er altså lang tid med regnvejr.

Det år, skete der noget underligt med chokoladeblomsten. For den blev ikke bare våd, den skiftede også farve. Stilken blev sort, og blomsterne blev sorte.

”Åh nej,” tænkte pigen. ”Det var dog forfærdeligt,” og det var det jo. Nu kunne hun ikke spise sig til en dejlig chokolade-mavepine, og hun kunne heller ikke få kakaomælk på sine chokopops, og hun kunne heller ikke få friskplukket konfekt til jul. Det var virkelig noget skidt.

Så en dag, da pigen stod og græd ude ved chokoladeblomsten, opdagede hun at der var kommet frugter på den. Ikke chokolade, som der plejede, men noget der var helt sort.

”Hvad er det?” tænkte pigen, og plukkede en af de helt sorte frugter. Hun snusede til den. Den duftede i hvert fald ikke af chokolade. Mere af... af lakrids?!

”Meget mærkeligt,” sagde pigen til sig selv, og plukkede lidt flere lakridser. Hun kunne nemlig også godt lide lakrids, så det var alligevel ikke helt så forfærdeligt som hun først havde troet. Men hun kunne bedre lide chokolade, så lidt forfærdeligt var det alligevel.

”Gad vide...?” tænkte hun, og kiggede op på taget hvor koen stod og var plaskvåd. Så kravlede hun op på taget og gav koen nogle lakridser. Det kunne den godt lide, så hun kravlede ned igen, plukkede nogle flere, og kravlede op og fodrede koen med dem.

Da hun samme aften kravlede op på taget igen, for at malke koen, var mælken helt sort. Hun havde fået lakridsmælk. Og næste morgen hældte hun lakridsmælk på sine chokopops, tog en ordentlig mundfuld, og spyttede den ud igen. Det smagte seriøst

dårligt. ”Bvadr!” sagde pigen, og skyllede munden med sæbevand.

Da der var gået noget tid, og det var den tid på sommeren hvor hun plejede at plukke fyldte chokolader, var hun noget spændt på hvad der ville være på blomsten. Fyldte chokolader var det jo nok ikke. Men fyldte lakridser måske?

Det var det nu ikke, men det var næsten lige så godt. Der var nemlig masser af lakridskonfekt på blomsten. Lige klar til at blive plukket og spist, eller til at blive gemt til jul. Pigen valgte at gøre begge dele. Først spiste hun så meget lakridskonfekt at hun fik den skønneste mavepine af det, og bagefter plukkede hun en hel masse som hun puttede i forskellige dåser. Det skulle gemmes til jul. Det var måske ikke ligefrem

chokolade, men lakridskonfekten var mindst lige så usund, og det var det vigtigste.

Så en dag, mens pigen var ved at brodere et nyt håndklæde, bankede det på døren. Først vidste hun ikke hvad det var for en lyd, for der var aldrig nogen der havde banket på hendes dør i alle de år hun havde boet i huset, men hun kunne høre at lyden kom ude fra hoveddøren, så hun gik ud for at se hvorfor døren pludselig sagde sådan. Men der var ikke noget at se, og hun skulle lige til at gå tilbage til stuen, da det bankede igen.

”Hvad i alverden...?” sagde pigen forskrækket, og kiggede endnu mere på døren. Men der var stadig ikke noget at se. ”Måske er det noget udenfor, der laver den lyd,” tænkte hun, og åbnede døren for at se hvad det var.

Udenfor døren stod en lille dreng. Han var pladdervåd, for det regnede stadig.

”Øh...?” sagde pigen, og gloede på drengen som om hun aldrig havde set ham før. Det havde hun heller ikke, så det var der sådan set ikke noget at sige til.

”Hej,” sagde drengen.

”Hej,” sagde pigen.

”Må jeg komme ind?” spurgte drengen.

”Øh, ja,” sagde pigen og flyttede sig så drengen kunne komme ind.

”Tak,” sagde drengen, da han kom ind i tørvejr. ”Det var dejligt.”

”Hvad var dejligt?” spurgte pigen.

”At komme ind i tørvejr,” sagde drengen.

”Nå,” sagde pigen, der ikke havde haft gæster før, og derfor ikke vidste at man skulle sige ’goddag og

velkommen' og give hånd og sådan. Og derfor var det næste hun sagde, heller ikke særlig høfligt. Hun sagde nemlig: "Hvad vil du?"

"Altså," sagde drengen. "Jeg var lige nede i Brugsen for at købe chokolade og kakaomælk. Men så må jeg være gået forkert da jeg skulle hjem igen, for pludselig var jeg her, og det regner virkelig meget, og så tænkte jeg at jeg måske måtte komme i tørvejr her, indtil regnen holder op."

"Nå," sagde pigen.

"Så, må jeg det?" spurgte drengen.

"Må hvad?" spurgte pigen.

"Være her til det holder op med at regne?" sagde drengen.

Det tænkte pigen lidt over, og blev enig med sig selv om, at det kunne der vel ikke ske noget ved, og nikkede.

”Tak,” sagde drengen. ”Vil du have noget chokolade?” spurgte han så, og pigen nikkede igen.

Og sådan gik det til at den meget gamle lille pige fik besøg af en lille dreng med chokolade og kakaomælk. Da hun først havde vænnet sig til, at der var en anden i huset end hende selv, syntes hun faktisk at det var helt hyggeligt.

Og da det jo fortsatte med at regne lige til nytårsaften, blev drengen boende indtil nytårsaften, og de spiste chokolade og lakrids, og chokopops med kakaomælk. Og da det blev juleaften, sang de julesalmer og spiste konfekt.

”Nå,” sagde drengen, da det blev nytårsaften. ”Nu holdt det vist op med at regne. Så må jeg hellere komme afsted.” Og så rejste han sig for at gå.

”Du må altså gerne blive, hvis du vil,” sagde pigen.

”Okay,” sagde drengen og satte sig igen.

FUGLESNAK

Der var engang, for sådan begynder alle rigtige eventyr. Det er så du ved at det er et eventyr om noget der skete engang. Ikke nu. Ikke i går, ikke for 100 år siden, men bare engang.

Altså. Der var engang have. Den lå ved et lille hus, der lå ved en lille skov. Både i haven og i skoven, boede der mange forskellige slags fugle, og når det var forår og sommer, sad manden og konen der boede i det lille hus, på deres bænk i haven, og lyttede til de mange fugle der sang så smukt.

”Åh,” tænkte manden, ”hvor er det smukt.” Og så løb der en lille tåre ned ad hans kind.

”Hva’ sidder du der og piver for?” spurgte konen.

”Det er bare så smukt,” sagde manden.

”Hvad er det der er smukt? Er det mig?” spurgte konen.

”Nej da, slet ikke,” sagde manden. ”Det er fuglene. De synger så smukt.” Og så løb der en tåre mere ned ad hans kind.

”Hrmf,” sagde konen der blev temmelig fornærmet over at manden ikke syntes hun var smuk. ”Sku’ det være noget at pive for?”

”Ja,” sagde manden lige så stille. ”For det er den smukkeste musik der findes. Meget smukkere end det der er i radioen eller på Spotify.”

”Pfff,” sagde konen.

”Prøv nu at høre efter,” sagde manden. ”Luk øjnene og lyt.”

”Hvorfor i alverden skal jeg lukke øjnene?” spurgte konen.

”For så kan du bedre høre fuglene,” forklarede manden. ”Når man ikke kan se noget, er der ikke noget der forstyrrer. Så kan man koncentrere sig om fuglenes sang.”

”Ska’ jeg så også lukke munden?” spurgte konen og fnisede.

”Ja tak,” sagde manden. ”Det ville være dejligt.”

”Hrmf,” sagde konen.

De sad lidt mere og lyttede. Eller, det var nok mest manden der lyttede. Konen var mere sådan... hvad skal man sige? Mere sur i det, tror jeg. Hun var i hvert fald ikke helt tilfreds med at manden ikke syntes at hun var smuk, og at hun skulle tie stille.

”Hvad tror du de snakker om?” spurgte manden.

”Hvem?” spurgte konen.

”Ja, fuglene,” sagde manden. ”Hvad tror du de snakker om?”

”Hvor i alverden skulle jeg vide det fra?” sagde konen.

”Nej, men hvad *tror* du de snakker om?” sagde manden.

”Aner det ikke,” sagde konen surt. ”De snakker vel om hvor dyrt alting er blevet nede i Brugsen, eller om de unge knallertbøller der kører uden styrthjelm og sådan noget.”

”Det tror jeg ikke,” sagde manden drømmende.

”Nå,” sagde konen.

”Jeg tror de snakker om den skønne sommeraften, og om de smukke træer i skoven, og blomsternes mange farver. Måske snakker de også lidt om de unger de har

fået i løbet af foråret, om hvor store de er blevet og om hvordan deres første flyvetur var. Jeg tror også de snakker om de mange dejlige dufte der er i luften. Dufte af blomster og træer og korn på marken. Det er sådan noget jeg tror de snakker om. Smukke ting.”

”Du glade verden,” sagde konen og himlede med øjnene, og tænkte at manden havde fået pip.

Og sådan sad de helt stille, sammen hver for sig, og lyttede eller himlede med øjnene.

Men ved du hvad? Nu er det her jo et eventyr, og i eventyr kan alt lade sig gøre. Hvis man kan tænke det, kan man gøre det. Sådan er det med eventyr. Og jeg tænker, at det måske kan være meget sjovt at høre hvad konen *tror* fuglene snakker om, og hvad manden *tror* de snakker om, men ingen af dem ved jo i virkeligheden hvad de rigtigt siger.

Nu er det så smart, at når jeg ikke skriver eventyr, så oversætter jeg bøger fra andre sprog, så din mor og far kan læse dem på dansk. Det betyder at jeg forstår forskellige sprog, og kan fortælle hvad ordene betyder på dansk. Det er ret smart – synes jeg selv i hvert fald.

På et tidspunkt lærte jeg også fuglesprog. Eller, det halve af fuglesproget i hvert fald, for jeg kan kun forstå det, jeg kan ikke tale det. Når jeg prøver at tale fuglesprog, lyder det bare sådan her: [FLØJT – FLØJT], og det fatter fuglene ikke noget af. Som i *overhovedet* ikke noget af. Men jeg kan godt forstå hvad de siger, og jeg kan også oversætte det til dansk. Så... kunne du tænke dig at høre hvad fuglene i haven ved huset ved skoven i virkeligheden snakker om den her dejlige sommeraften?

Det tænkte jeg nok.

Der er mange forskellige fugle, så vi tager bare et par stykker af dem.

Der er blandt andet en musvit. Det er den der siger sådan her: [MUSVIT].

Det betyder: ”Hvor ville jeg ønske at de andre fugle i haven ville holde deres mund, så de kan høre hvad jeg har at sige. Det er skide irriterende, at jeg har fået den her lillebitte stemme, som ingen rigtig kan høre. Øv – nu flyver jeg ned på tanken og køber en pose slik, og de andre får ikke lov at smage!”

Der er også en lærke. Det er den der flyver rundt højt oppe på himlen, og siger sådan her: [SANGLAERKE].

Det betyder: ”WUAAAHHH!!! Hvor er der bare vildt langt ned, er der nogen der kan hjælpe mig ned,

jeg er kommet alt for højt op, det er slet ikke sjovt, er der slet ikke nogen der kan hjælpe mig, hva' – hva' – hva'? Kom nuuu...!!!”

Så kan jeg også høre en nattergal. Det er den der siger sådan her: [NATTERGAL].

Jeg er ikke helt sikker på hvad den siger. Det lyder som om det er en turist-nattergal. Fra Spanien, måske. Eller Letland. Et eller andet sted der i nærheden. Men jeg tror den siger (på kebabdansk): ”Hva' så der? Kan man ikke få pizza i den her land, eller hvad? Er der ikke nogen pizza? Jeg vil ha' pizza. Hvor man kan få det, eller hva'? Eller kebab – yeah...”

Kan du høre solsorten? Det er den der siger sådan her: [SOLSORT].

Det betyder: ”Regninger, regninger, regninger. Det er det eneste der er i postkassen. Så skal man betale for

strøm, og så skal man betale for vand, og for telefon. Det hele er bare regninger. Hvorfor er der ingen der skriver ordentlige breve længere?”

Oppe på taget sidder der en stork. Den siger egentlig ikke noget, men den klapper med sit næb, sådan her: [STORK].

Det betyder: ”Shiiit... jeg kommer lige fra Egypten. Der er dejligt varmt. Her er det bare koldt. Helt vildt koldt. Jeg fryser om vingerne. Bare jeg var blevet i Egypten.”

Nåede du at høre fasanen? Den havde lidt travlt, men det lød sådan her: [FASAN].

Det betyder: ”En ræv, en ræv, en ræv! Jeg er den der er skredet.”

Der er også en krage. Det er den der siger sådan her:
[KRAGE].

Det betyder: ”Så fletter I lige næbbet alle sammen. Det er da en vanvittig larm I laver. Jeg har lige lagt ungerne i seng, og de kan ikke sove, når I råber sådan op. Hold så bøvte! Nu!”

Alt det kan manden og konen ikke høre. De kan bare høre en hel masse pippen og klappen og fløjten. Og måske er det meget godt, at de ikke kan høre hvad fuglene i virkeligheden siger. For hvis de kunne forstå fuglesprog, er det ikke sikkert at de syntes der var specielt smukt.

KØBMAND TRÆLS

Der var engang, for sådan begynder alle rigtige eventyr. Det er så du ved at det er et eventyr om noget der skete engang. Ikke nu. Ikke i går, ikke for 100 år siden, men bare engang.

Altså. Der var engang en købmand. Han hed Jørgen Træls, og havde en lille købmandsbutik inde midt i den store by.

Jørgen Træls syntes det var lidt træls at hedde Træls, men det kunne han ikke gøre så meget ved. Hans far

havde også heddet Træls, og hans farfar og oldefar, og så videre. Helt tilbage til dengang kongen i landet hed Hans, havde familien heddet Træls.

Den første Træls, var tjener hos Kong Hans, og en dag da kongen havde sagt til tjeneren at han skulle hente et krus øl, og et stykke franskbrød med ost, var han kommet tilbage med et glas vand og en napoleonskage. Kong Hans havde sagt: ”Nej hvor er du træls, når du gør det der,” og så var det ligesom blevet hængende de næste mange hundrede år. Derfor hed købmanden Træls. Og det var træls.

Nå, men i Jørgens købmandsbutik, kunne man købe ganske almindelige ting. Altså, mælk og rugbrød og den slags. Der var også lidt slik og sodavand, og nogle aviser. Egentlig var det nok mest en kiosk, men dengang Jørgen havde åbnet butikken, kaldte man det

en købmandsbutik. Det var mange år siden, og dengang var der slet ikke noget der hed kiosker. Så der var jo nok derfor Jørgen ikke kaldte det en kiosk, men en købmandsbutik. Købmand Træls, hed butikken.

En dag ringede klokken over døren, sådan som den gjorde hver gang døren gik op eller i. Det var så Jørgen vidste at der var kunder i butikken. Plingeling, sagde klokken, og Jørgen rejste sig fra sit skrivebord, hvor han var ved at ordne noget regnskab. ”Øv,” sagde Jørgen, der lige var ved at regne ud at han ikke rigtigt havde tjent nogen penge. Men han rejste sig og gik ud i butikken, hvor der stod en gammel dame. Det var fru Grethe von Schneider van der Fusentast. Egentlig skulle hun have heddet Grethe Træls, for Jørgen var meget forelsket i hende, og ville have været gift med hende dengang han var ung. Men så var der dukket en

hollandsk cykelsmed op, som havde giftet sig med hende lige for næsen af Jørgen. Det var træls, syntes Jørgen. Han ville gerne have haft Grethe til kone, så de kunne have fået en hel masse trælse børn. Men sådan var det ikke blevet, og Jørgen havde aldrig været forelsket i andre, og var aldrig blevet gift, og havde aldrig fået børn. Det var også træls, syntes Jørgen.

”Dav, Grethe,” sagde Jørgen og smilede kærligt til hende. Cykelsmeden var død for mange år siden, og Jørgen var stadig forelsket i Grethe, så han tænkte at han godt kunne tillade sig at smile kærligt til hende. Det var jo ikke fordi cykelsmeden ville blive fornærmet, eller noget.

”God dag, Træls,” sagde Grethe, og Jørgens så sådan lidt øv-agtig ud i ansigtet. Kunne hun da ikke bare kalde ham Jørgen?

”Du må altså gerne kalde mig Jørgen,” sagde Jørgen.

”Tak for det Træls,” sagde Grethe, og kiggede rundt i butikken. ”Har du nogen friske æg i dag?”

”Mjarh,” sagde Jørgen. ”Friske og friske. Det kommer an på så meget. Men de var da friske da jeg fik dem. Så, på en måde kan man godt sige at de er friske.”

Fru Grethe von Schneider van der og så videre, rynkede panden, og lagde hovedet en smule på skrå. Jørgen blev helt blød i knæene når hun lagde hovedet på skrå. Han vidste ikke helt hvorfor, men det var som om hans knæ var lavet af gennemgnasket tyggegummi, når hun gjorde det. ”Altså,” sagde hun så. ”Er de friske, eller er de ikke friske?”

”Mjarh,” sagde Jørgen igen, og klamrede sig til købmandsdissen for ikke at falde, nu hvor hans knæ var blevet til tyggegummi. ”Jeg fik dem for tre uger siden, og dengang var de helt friske – lige kommet ud

af hønen, om jeg så må sige. Så jeg tænker at de har været friske i tre uger nu. Ja, man kan vel sige, at de på den måde er meget friske – når nu de har været friske så længe, mener jeg.”

Grethe von Schnei... og så videre, rystede på hovedet. ”Så er de jo ikke friske. Så er de gamle. Jeg skal bruge friske æg til en sandkage, og vil ikke have gamle æg. Det er lidt træls, Træls.”

”Hmmm...” sagde Jørgen og så sig om i butikken. ”Ah,” sagde han så. ”Men jeg har friske aviser. Var det måske noget?”

Fru Grethe von... ja, du ved hvad jeg mener, stirrede bare på ham, og Jørgen kunne godt selv se, at det måske ikke var så godt at bage kager med aviser i.

”Nå,” sagde Grethe vondervander og så videre. ”Men har du så frisk mælk, måske?”

”Det har jeg,” sagde Jørgen. ”Jeg vil endda sige, at det er overordentlig meget friskt.”

”Jamen, det var da dejligt,” sagde fru alt-det-der. ”Så vil jeg gerne have to liter.”

”Så gerne,” sagde Jørgen. ”Skal det være varmt eller koldt?”

”Øh?” sagde Grethe.

”Ja,” sagde Jørgen. ”Skal det være varmt eller koldt?”

”Jamen,” sagde Grethe von-et-eller-andet. ”Det skal selvfølgelig være koldt. Jeg vil da ikke have varm mælk. Sikke da noget at spørge om. Mælk skal være koldt.”

”Javel,” sagde Jørgen og noterede på en lille lap papir at Grethe skulle have to liter kold mælk. ”Ellers andet?” spurgte Jørgen.

”Nej tak,” sagde fru von-van-plidder-pladder.

”Mange tak,” sagde Jørgen. ”Mælken vil være klar i morgen tidlig når jeg åbner.”

”HVAD?!?” sagde Grethe. ”Jamen, jeg skal bruge det nu! Sandkagen, husker du nok.”

”Jo,” sagde Jørgen. ”Men mælken skal først køle ned, og det tager en nats tid. Derfor er det først klar i morgen.”

”Men...?” sagde Grethe plip-plop, der ikke forstod noget af det hele. ”Øh, hvad?”

”Ja,” sagde Jørgen. ”Jeg skal jo først malke koen, og når mælken kommer ud af koen, er den varm. Så skal jeg hælde mælken i mælkekartoner, og sætte dem i køleskabet, og så skal mælken køle ned, og derfor er den først klar i morgen tidlig.”

”Malke koen...?” sagde Grethe dyt-båt.

”Ja,” sagde Jørgen. ”Malke koen. Jeg har en ko ude på badeværelset, og den skal jeg lige malke først.”

Grethe von Schneider van der Fusentast rystede på hovedet. ”Jeg skal ikke have noget, så.”

”Så gerne,” sagde Jørgen. ”Var der ellers andet?”

Men Grethe svarede ikke. Hun vendte bare om, og gik ud af butikken.

”Nå,” sagde Jørgen, og gik tilbage til regnskaberne for at regne ud hvordan han skulle tjene penge.

Plingeling sagde klokken, da endnu en kunde kom ind.

”Arh,” sagde Jørgen. ”Jeg bliver jo aldrig færdig på den måde.” Og så gik han ud i butikken og smilede et stort købmandssmil.

Det var Lurendrejser Mortensen der var kommet ind.

”Dav, Træls,” sagde Mortensen.

”Dav, Mortensen,” sagde Jørgen. ”Du må altså gerne kalde mig Jørgen.”

”Det er fint, Træls,” sagde Mortensen. ”Det er fint.”

”Hvad skulle det være?” spurgte Jørgen.

”Ja,” sagde Lurendrejer Mortensen. ”Jeg havde tænkt at jeg skulle indkøbe en avis i dag. Har du mon sådan en til salg i din lille butik?”

”Der var du heldig,” sagde Jørgen. ”Jeg har netop lige 38 aviser tilbage. Hvilken avis kunne du tænke dig?”

”Uh,” sagde Lurendrejer Mortensen. ”Det var svært. Hmmm...” Han rynkede brynene og tænke sig om. Til sidst sagde han: ”Har du noget du kan anbefale?”

”Helt sikkert,” sagde Jørgen, og fandt to aviser frem som han lagde på disken. ”Jeg kan anbefale disse to. Denne her,” sagde han og pegede på den ene avis, ”hedder ’Godt Nyt’, og indeholder udelukkende historier om alle de gode ting der sker i verden.”

Lurendrejer Mortensen nikkede.

”Og denne her,” sagde Jørgen og pegede på den anden avis. ”Den hedder ’Dårligt Nyt’, og han kun historier om alt det dårlige der sker i verden.”

”Åh nej da,” sagde Lurendrejeren Mortensen. ”Det var da forfærdeligt. Altså, at der kun står om dårlige ting.”

”Det kan man sige,” sagde Jørgen. ”Det kan man sige. Så, det bliver ’Godt Nyt’?”

”Jamen, jo, men,” sagde Lurendrejeren Mortensen. ”Det er jo bare det, at der jo ikke kun sker gode ting i verden. Der sker også dårlige ting. Det er jo sådan lidt af det hele, kan man sige.”

Jørgen nikkede. ”Så kan jeg anbefale dig at indkøbe begge aviser. På den måde får du både alt det gode, og alt det dårlige.”

”Jo,” sagde Lurendrejeren Mortensen. ”Det var selvfølgelig en mulighed. Men, har du ikke en avis der har både godt og dårligt nyt?”

”Altså, en blanding?” sagde Jørgen, og så overrasket ud. ”Næh, det har jeg ikke. Sådant en avis findes vist ikke. Jeg har i hvert fald aldrig hørt om den.”

”Det er bare det,” sagde Lurendrejeren Mortensen, ”at jeg ikke har råd til to aviser. Jeg tjener ikke længere så mange penge på at være lurendrejeren, som jeg gjorde i gamle dage.”

”Næh,” sagde Jørgen. ”Det gør du vel ikke. Der er nok ikke så mange der skal have drejet en lur længere, nu hvor man har computere og automatgear og den slags.”

”Nej,” sagde Lurendrejeren Mortensen. ”Lige netop.”

Jørgen tænkte lidt over det. Han ville jo gerne sælge en avis, så han selv kunne tjene nogle penge. Men han ville jo heller ikke narre Lurendrejeren Mortensen til at købe en avis han ikke ville blive glad for. Så risikerede

han bare at Mortensen gik og sagde ude i byen, at Købmand Træls var træls, og det ville jo være træls.

”Ved du hvad?” sagde Jørgen, da han var færdig med at tænke. ”Jeg har en idé.”

”Ja,” sagde Lurendrejer Mortensen spændt. ”Hvad går den ud på?”

”Jo,” sagde Jørgen. ”Hvis nu jeg river begge aviser midt over, og tager halvdelen af ’Godt Nyt’ og limer det sammen med halvdelen af ’Dårligt Nyt’, så kan du købe en avis med både godt og dårligt nyt. Hvad siger du til det?”

”Jeg siger at du er genial!” sagde Lurendrejer Mortensen, og smilede et smil der var så bredt, at hans ører lige måtte rykke om i nakken så længe det varede, for at der kunne blive plads til smilet.

”Så er det da det vi gør,” sagde Jørgen og rev de to aviser midt over.

”Mange tak, for en fornøjelig handel,” sagde Lurendrejer Mortensen, da han havde fået sin avis. ”Du er genial Træls.”

Jørgen bukkede for Lurendrejer Mortensen, og gik ind på kontoret for at regne videre på regnskaberne. Og det var mens han sad der og regnede og regnede, at han fik en idé mere. En genial idé, kan man sige.

Jørgen Træls tog en stor rød tusch han havde liggende på skrivebordet, og en trappestige der stod bag døren. Så gik han ud af forretningen, stillede trappestigen lige under skiltet hvor der stod Købmand Træls, og tegnede et stort rødt kryds over Træls, og skrev Genial i stedet for.

Da Jørgen var kommet ned af stigen igen, gik han over på den anden side af vejen, for at se det nye skilt.

Købmand Genial, stod der. Det kunne Jørgen godt lide, og så ringede han til kommunen og sagde, at han fra denne dag hed Jørgen Genial, så hvis de lige ville være søde at ændre det i deres papirer. Den rare dame i Borgerservice lovede, at det skulle hun nok få fikset, og på den måde blev noget træls til noget genialt.

Og det er ikke så ringe endda.

EN KOP TIS

Der var engang, for sådan begynder alle rigtige eventyr. Det er så du ved at det er et eventyr om noget der skete engang. Ikke nu. Ikke i går, ikke for 100 år siden, men bare engang.

Altså. Der var engang en mand og en dame. De var gift. Oven i købet med hinanden, så det var jo udmærket. Det boede i et almindeligt hus med en almindelig have i en almindelig lille by. Men nu skal du ikke tro at det hele var almindeligt. Deres navne var

nemlig ret ualmindelige. Damen, der jo var mandens kone, hed Silotte. Og manden, der var konens mand, hed John Y. Det er der ikke ret mange der hedder. Jeg tror faktisk ikke, at jeg kender andre end Silotte og John Y der hedder Silotte og John Y.

Nå, men så en morgen sagde John Y til Silotte, at han ville blive hjemme fra arbejde. Han havde fået ondt i halsen, så han tænkte at han hellere måtte blive hjemme og være syg.

”Pjat,” sagde Silotte. ”Du fejler ikke noget. Afsted med dig.”

Og så måtte John Y tage på arbejde med ondt i halsen. Det var han noget træt af, men han vidste også

at når hans kone sagde hvordan det skulle være, så var det bedst at det også blev sådan.

Da John Y kom hjem fra arbejde, havde han endnu mere ondt i halsen. Han ville heller ikke helt udelukke at han havde lidt feber. Så han gik i seng.

Næste morgen stod Silotte op, men John Y blev liggende i sin seng. Da Silotte havde spist morgenmad, gik hun ind i soveværelset og sparkede til sengen.

”Op med sig,” sagde hun til John Y. ”Du skal på arbejde.”

Men John Y havde nu så ondt i halsen, at han slet ikke kunne sige noget. Derfor kunne han heller ikke sige at han altså var ret meget syg, og hellere måtte

blive hjemme. Og når han ikke kunne sige det, var der ikke andet for end at tage på arbejde. Så det gjorde han.

Næste morgen stod han op før Silotte kunne sige at han skulle tage på arbejde, og skyndte sig ned til lægen.

Lægen kiggede John Y i halsen, og sagde: ”Fy-da-da. Der er vist en der har ondt i halsen, hva’?”

John Y, der stadig ikke rigtigt kunne sige noget, nøjedes med at nikke.

”Nu skriver jeg en recept på nogle ondt-i-halsen bolcher,” sagde lægen og tegnede nogle streger på et stykke papir. Han var nemlig en rigtig læge, og rigtige læger kan ikke skrive så andre kan læse hvad de skriver. ”Dem kan du købe nede i Brugsen,” sagde lægen, ”og hvis du spiser fem poser bolcher hver dag de næste fire måneder, skal det nok gå over igen.”

Så John Y gik i Brugsen og købte en hel kasse bolcher, så der var til nogle dage, og så gik han hjem og begyndte at proppe bolcher i munden.

Da John Y havde spist fem poser bolcher hver dag i en måned, havde han stadig ondt i halsen. Men som noget nyt, havde han også fået ondt i maven. Så han tog ned til lægen igen.

”Hmm...” sagde lægen da han kiggede John Y i halsen. ”Det ser skisme ikke godt ud. Jeg kan se at du har endnu mere ondt i halsen nu,” og John Y nikkede, for det gjorde faktisk mere ondt end til at begynde med.

”Nå,” sagde lægen. ”Jamen så må vi jo have gjort noget ved det,” og John Y nikkede igen. Det syntes han lød som en glimrende idé. ”Nu skriver jeg til min ven, sygehuslægen, at han skal fikse dig, og så gør han det.” Så tog lægen et stykke papir, og tegnede nogle streger

på det. ”Du tager bare det her stykke papir med til sygehuslægen, så ved han hvad der skal gøres.”

Næste dag satte Silotte og John Y sig ind i deres bil, og kørte hele den lange vej til sygehuset. Det tog ret lang tid, men de havde en god bil, så det var fint nok.

Da de kom op til sygehuset, bankede Silotte på døren, og sygehuslægen kom ud og lukkede op.

”Hvad?” sagde han, og så lige lovligt sur ud.

John Y rakte sygehuslægen det stykke papir som lægen hjemme i landsbyen havde tegnet på, og sygehuslægen kiggede på det, og smed det så i skraldespanden.

”Hvorfor gjorde du det?” spurgte Silotte. ”Nu ved du jo ikke hvad der skal gøres ved John Y.”

”Jeg ved det jeg ved,” sagde sygehuslægen, ”for jeg er sygehuslæge, og det er godt nok for mig.” Så vinkede han med hånden for at vise John Y, at han skulle komme indenfor. Silotte fulgte med, men sygehuslægen stoppede hende. ”Gå væk,” sagde han.

”Men...” sagde Silotte. ”Jeg skal da med ind og holde John Y i hånden, mens du gør det du nu gør, ved ham.”

”Niks,” sagde sygehuslægen. ”Sygehuset er kun for syge mennesker. Du er ikke syg, så du skal gå væk.”

”Øv,” sagde Silotte, og gik tilbage og satte sig i bilen. Det var også hyggeligt nok. I hvert fald et stykke tid, men da hun havde siddet der i to timer, var det ligesom om det ikke var hyggeligt mere. Hun var også ved at være godt sulten, og så skulle hun tisse rigtig meget. Derfor gik hun tilbage til sygehuset og bankede på.

Denne gang var det en anden sygehuslæge der lukkede op.

”Hvad?” sagde sygehuslægen.

”Jeg vil bare høre om jeg må låne jeres toilet,” sagde Silotte.

”Er du syg?” spurgte sygehuslægen.

”Øh, nej,” sagde Silotte.

”Så skal du gå væk,” sagde sygehuslægen. ”Det er kun syge mennesker der må tisse i vores toiletter.

”Jamen, jeg skal sygt meget tisse,” sagde Silotte.

”Det gælder ikke,” sagde sygehuslægen, og lukkede døren.

”Øv,” sagde Silotte.

Så gik hun hen forbi bilen og ud på vejen. Lidt længere nede, lå der en bagerbutik. ”Fedt,” tænkte Silotte. ”Så kan jeg både få et stykke wienerbrød og en

kop kaffe, og låne deres toilet.” Og så skyndte hun sig ned til bageren.

”Hvad?” sagde bageren da hun trådte ind i butikken.

”Øh...” sagde Silotte. ”Jo, altså. Har du wienerbrød?”

Bageren rullede med øjnene. ”Hvad tror du selv?” sagde han. ”Det her er ligesom en bagerbutik, ikke?”

”Øh...” sagde Silotte.

”Nå,” sagde bageren. ”Og i en bagerbutik har man wienerbrød. Det er bare sådan det er med bagere. Wienerbrød ud over det hele.”

”Javel,” sagde Silotte. ”Kan man også købe en kop kaffe?”

Bageren rullede igen med øjnene. ”Hvad tror du selv?” sagde han. ”Det her er ligesom en bagerbutik, ikke? Og i en bagerbutik, bager man kaffe. Eller... nej,

det gør man jo egentlig ikke. Hmmm...” sagde bageren og kløede sig på hagen. ”Nå,” sagde han så. ”Men du kan godt købe en kop kaffe. Ja, og wienerbrød, naturligvis.”

”Det lyder godt,” sagde Silotte, og smilede venligt til den mærkelige bager. ”Så vil jeg gerne købe et stykke wienerbrød og en kop kaffe.”

”Så gerne,” sagde bageren, og puttede et stykke wienerbrød i en papirpose og hældte en kop kaffe op i et papbæger, og rakte begge dele til Silotte. ”Det bliver så lige helt vildt dyrt,” sagde bageren, og Silotte betalte.

”Må jeg også have lov at låne jeres toilet?” spurgte Silotte.

”Om du må hvad?” sagde bageren og så meget overrasket ud.

”Låne jeres toilet,” sagde Silotte.

”Nej, det kan jeg da love dig for at du ikke må,” sagde bageren, og så en lille smule vred ud.

”Jeg skal nok skynde mig,” sagde Silotte og blinkede til den sure bager, for at gøre ham lidt blød i knæene. Men enten blinkede Silotte ikke på den rigtige måde, eller også havde bageren bare vildt stive knæ. For han ville ikke lade hende låne toilettet.

”Men, hvorfor ikke?” spurgte Silotte, der nu skulle virkelig meget tisse.

”Hvorfor ikke?” gentog bageren. ”Det skal jeg sige dig, min fine ven. Det er fordi jeg lige har sat vand over til romkugler, og de ligger og hæver i en spand ude på toilettet. Derfor!”

”Adr,” sagde Silotte og så temmelig overrasket ud. Hun havde godt nok aldrig hørt om en bager der satte romkugler til hævning på toilettet. Hun havde egentlig heller ikke hørt om en bager der ikke gjorde det. Silotte

fandt ud af, at hun ikke kendte nogen bagere, så måske var det helt normalt. Eller også var det ikke. Det var ikke til at vide.

Så Silotte gik tilbage til sin bil, og ventede videre på at sygehuslægen skulle få fikset John Y. Og mens hun ventede, spiste hun sit wienerbrød – og prøvede at lade være med at tænke på hvor det havde ligget og hævet – og drak sin kaffe.

Man kan jo sige, at det måske ikke er så smart at drikke kaffe, når man trænger rigtig meget til at tisse. Men det tænkte Silotte slet ikke på. Eller, jo, det gjorde hun, men det var først da hun havde drukket kaffen, at hun opdagede at hun skulle tisse endnu mere.

”Øv,” sagde Silotte, og prøvede at tænke på noget andet. Det hjalp ikke rigtig. Altså, det hjalp en smule i

begyndelsen, men ret hurtigt kunne hun igen mærke at hun skulle tisse.

Og det var så lige der at Silotte fik øje på den tomme kaffekop, og lige der at hun fik en god idé. Kan du gætte hvad det var for en idé?

Nemlig. Silotte brugte den tomme kop som toilet, og bagefter tømte hun den i sygehuslægens hæk. Så kan han lære det, tænkte Silotte, og smilede en lille smule onskabsfuldt.

Da der nu var styr på de forskellige ting, satte hun sig til at vente igen. Og til at kede sig igen. Hun tændte for radioen, og sang med på alle sangene – selv radioavisen sang hun med på. Men det var stadig kedeligt.

Og så, lige da hun skulle til at prøve om det kunne lade sig gøre at stå på hovedet inde i bilen, gik sygehusdøren op, og John Y kom ud. Silotte sprang ud af bilen, og løb hen til ham.

”Hvordan gik...” begyndte hun, og stoppede så brat op og gloede på John Y. ”Du ser godt nok bøvet ud,” sagde hun, og stirrede på ham. ”Hvad i alverden har sygehuslægen gjort ved dig?”

”Han har fikset mig,” sagde John Y, og smilede over hele hovedet. ”Jeg har ikke ondt i halsen mere.”

”Nej, det tror da pokker,” sagde Silotte. ”Du har jo slet ikke nogen hals!”

”Næh,” sagde John Y. ”Sygehuslægen skar mit hoved af, og så min hals, og så syede han mit hoved fast på skuldrene. Så nu har jeg ingen hals at have ondt i. Det er ret genialt.”

Det er vist bare lige indtil du ser dig selv i spejlet,
tænkte Silotte, men hun sagde ikke noget.

DE SÆRE MENNESKER

Der var engang, for sådan begynder alle rigtige eventyr. Det er så du ved at det er et eventyr om noget der skete engang. Ikke nu. Ikke i går, ikke for 100 år siden, men bare engang.

Altså. Der var engang en mor der havde to unger. Normalt siger man ikke om mennesker at de får unger, men moren og ungerne var heller ikke mennesker, så det er okay. Det var nemlig en rådyrmor der havde to rådyrunger. Den ene unge var en hun og den anden var en han. Hvis de havde været mennesker, ville man sige

at det var en dreng og en pige. Men rådyrene var jo ikke mennesker, og så hedder det en han og en hun.

Der var også en rådyrfar, men moren og ungerne vidste ikke hvor han lige var henne. Altså, nogle gange kom han og sagde hej, men ellers var han der ikke. Der er det ved rådyrfædre, at de har mange unger med mange forskellige rådyrhunner. Rådyr bor ikke sammen i familier, sådan som de fleste mennesker gør.

De voksne rådyrhanner går bare rundt. Og når de så ser en sød rådyrhun, tænker de: hmmm... mon ikke hun skal være mor til mine unger. Og så bliver hun det, og han går videre for at finde en anden hun, eller for at lave nogle andre rådyrhan-ting.

Moren og ungerne i det her eventyr, boede ude i en skov. Den ene side af skoven vendte ud mod en fjord. En fjord er noget vand der ikke er stort nok til at hedde et hav. Man kan vel sige, at en fjord er en havunge, på en måde. Nå, men den ene side af skoven vendte altså ud mod en fjord, og de andre sider vendte ud mod nogle marker af forskellig slags. Det var marker hvor bondemanden havde korn, og kartofler, og roer og den slags.

Nogle gange gik rådyrmor og hendes unger ud på markerne for at spise korn, eller hvad der nu lige var på marken. Men de skulle passe godt på, for der var også jægere der sad på lur. De ville skyde rådyrene og spise dem, og det kan man vel sige er meget rimeligt. Hvis rådyrene spiser bondemandens korn og kartofler, så han ikke kan få noget at spise, må han jo spise dem der

spiser hans mad. Jeg er hverken jæger eller bondemand, så jeg ved ikke så meget om den slags, så det kan godt være jeg tager helt fejl.

Nå, men en dag gik rådyrmor og rådyrungerne rundt inde i skoven. Det var en dejlig skov. En af den slags som menneskerne holder fingrene fra. Der var ikke nogen skovarbejdere der fældede træer, og ingen der gik og fjernede døde træer og den slags. Skoven fik bare lov at passe sig selv. Det betyder, at der var masser af liv i skoven. Når træerne gik ud – altså, de gik ikke ud af skoven, men når et træ dør, siger man at det går ud – så væltede de på et tidspunkt, og så lå de og rådne. Det var der masser af larver og insekter der godt kunne lide. De ville gerne spise træer, men de er bare så hårde at tygge i. Men når først træerne begyndte at rådne, blev de mere bløde i det, og så kunne larverne

og insekterne bedre tygge dem uden at ødelægge deres tænder.

Fugle er lige så vilde med at spise larver og insekter som larver og insekter er med at spise træer. Derfor var der også masser af fugle i skoven.

Ræve er lige så vilde med at spise fugle, som fugle er med at spise larver og insekter, og som larver og insekter er med at spise træer. Derfor var der også en del ræve i skoven.

Og når larverne og insekterne havde spist det af træerne de kunne, uden at få ondt i maven, så blev træerne til jord. I den jord voksede nye træer der med tiden skulle blive store, gå ud, blive spist, blive til jord, og blive til nye træer, og så videre. På den måde hang det hele sammen. Altså, medmindre menneskene begyndte at rydde op og fælde og fjerne døde træer, for så gik det hele lige modsat. Så var der ikke så mange

insekter, og derfor ikke så mange fugle, og derfor ikke så mange ræve, og så videre.

Alligevel skulle skoven jo passes på en eller anden måde. For hvis træerne bare smed deres frø over det hele, og der kom nye træer over det hele, ville det ret hurtigt gå galt. Når træerne står alt for tæt, står de faktisk i vejen for hinanden, og så får de ikke lys nok, og så er der ikke vand nok i jorden til at de alle sammen kan blive vandet, og så dør de alle sammen. Og det er her rådyrmor og hendes rådyrunger passede ind. Rådyr elsker nemlig at spise bladene på helt nye og friske træer. De smager meget bedre end bladene på gamle træer, og desuden sidder bladene alt for højt oppe på gamle træer til at de kan nå dem. Så rådyrmor og hendes unger, gik rundt i skoven og guffede nye træer. De spiste ikke dem alle sammen, for det kunne de slet

ikke, men de spiste nok til at dem der blev tilbage, kunne få god plads til at vokse sig store og med tiden dø og blive til insektnad, og så videre.

Så, du kan nok se, at hvis bare man lader være med at blande sig i tingene, så har alle de levende væsner i naturen, hver deres egen plads og hver deres opgave til at få det hele til at fungere. Det er faktisk ret genialt, må man sige.

En dag da rådyrmor og ungerne gik og gnaskede lidt på nogle særligt lækre bøgetræer, løftede den lille rådyrhan pludselig hovedet og snusede. Der var en lugt han ikke kendte. Hvad mon det var?

”Hvad er det der stinker sådan?” spurgte han sin mor.

Moren løftede hovedet og snuste godt ind. ”Det er mennesker,” sagde hun så. ”De lugter sådan.”

”Adr,” sagde den lille rådyrhan, der aldrig havde mødt mennesker før. ”Hvorfor stinker de sådan?”

”Det er bare sådan mennesker lugter,” sagde hans mor. ”Alle levende væsener har deres egen lugt.”

”Vi lugter da ikke,” sagde hendes søn.

”Jo,” sagde hans mor. ”Det gør vi. Men fordi vi går rundt i vores egen lugt hele tiden, lægger vi ikke mærke til det. Det er det samme med menneskene, de synes heller ikke at de lugter, for de går rundt i stanken hele tiden. Sådan er det,” sagde hun og spiste videre.

”Men hvorfor kommer menneskene herud?” sagde hendes søn. ”Bor de ikke inde i de der byer, eller noget?”

”Jo,” sagde hans mor. ”Det er derfor de kommer herud.”

”Øh...?” sagde den lille rådyrhan, der ikke forstod noget af det hele.

”Jo, ser du,” sagde hans mor. ”Menneskene bor inde i byerne, men nogle gange kan de godt lide at komme ud i skoven, for at komme lidt væk. Nogle mennesker kan godt lide naturen, og det er der jo masser af herude i skoven, og så kommer de herud.”

”Men, hvis de hellere vil være i naturen, hvorfor laver de så de der byer?” spurgte den lille rådyrhan.

”Det er fordi de er mennesker,” forklarede hans mor. ”Det er sådan med mennesker, at de bedst kan lide hvis det de foretager sig ikke giver mening. Det giver vel mening for dem, tænker jeg. Men man kan aldrig vide med mennesker. De er ikke ligesom dyr, og så kan der jo ske hvad som helst.”

Den lille rådyrhan syntes godt nok det var underligt at bygge byer og bo i kasser ovenpå hinanden, når man hellere ville være ude i skoven i fred og ro. De var lidt mærkelige, de der mennesker.

”Moar!” lød det inde mellem nogle træer. ”Kom lige...”

Det var den lille rådyrhun der kaldte på sin mor.

”Hvad?” sagde rådyrmor. ”Jeg går lige og spiser.”

”Jamen... Kom lige... Der er noget du skal se...” sagde den lille rådyrhun.

Rådyrmor sukkede, og gik hen til hende. ”Hvad er det så du vil vise mig?” spurgte hun sin datter da hun var kommet hen til hende.

”Hvad er det?” sagde den lille rådyrhun, og pegede med snuden mod et sted i udkanten af skoven – den udkant der vendte ud mod fjorden.

Hendes mor kiggede i den retning datteren pegede, og fik øje på to mennesker.

”Det er mennesker,” sagde rådyrmor. ”Dem der gør ikke noget. De har ikke de der tordenkæppe med, så de er ufarlige.” Rådyr ved ikke at et gevær hedder et gevær, så de kalder dem for tordenkæppe, fordi de ligner kæppe og fordi de laver nogle ordentlige brag. ”Dem der er på sheltertur,” forklarede hun sin datter.

”Hvad er det?” ville den lille rådyrhun vide.

”Det er sådan noget de bygger af træer,” sagde rådyrmor. ”Det er en slags små huse, som de sover de inde i dem. Du skal se, de tænder nok også ild inden så længe. Det plejer de. Men ilden er ikke farlig. Mennesker kan styre ilden, så den bliver der hvor de vil have den, uden at sætte ild i hele skoven.”

”Wow!” sagde den lille rådyrhun, der var ret imponeret.

Den lille rådyrhun var også kommet hen til dem. Han var nemlig ret nysgerrig, så han ville se hvad det var de havde fået øje på.

”Har de tænkt sig at bo der?” spurgte han nervøst sin mor.

”Ja,” sagde hans mor. ”I hvert fald ind til i morgen, så tager de afsted igen.”

”Hvor skal de så hen?”

”Så skal de tilbage til byen, hvor de bor,” sagde rådyrmor. ”Men nogle af menneskene kan godt lide at det er lidt primitivt.”

”Hvad er primitivt for noget?” spurgte den lille rådyrhun.

”Det er noget mennesker godt kan lide. Det går ud på at de køber en hel masse dyre ting, som de slæber med ud i skoven, for at vise sig selv og alle andre, at de kan klare sig uden en hel masse dyre ting.”

”Men...?” sagde den lille rådyrhan.

”Jeg ved det,” sagde rådyrmor. ”Det er mennesker, og så behøver tingene ikke at give mening.”

”Men, hvorfor sidder de bare der?” spurgte den lille rådyrhun. ”Skal de ikke lave noget?”

”Nogle mennesker kan godt lide bare at sidde i naturen,” sagde rådyrmor. ”De siger at de får ro i hovedet, når de bare sidder lige så stille og hører vinden i træernes blade, eller fuglene der synger. Eller bare ved bare at sidde og snuse til skoven.”

”Serøst?” spurgte den lille rådyrhan, og hans mor nikkede. ”Men, hvis de er så glade for at være her ude i skoven, hvorfor bor de her så ikke bare hele tiden?”

”Det er fordi de bliver nødt til at bo inde i byen. Derinde er der arbejde, og så kan de tjene penge til at have et hus og nogle biler og cykler og alt muligt andet,” sagde rådyrmor.

”De er jo ikke rigtig kloge,” sagde den lille rådyrhan, der simpelthen ikke fattede en bjælde af de der mennesker. ”De bliver nødt til at bo i byen for at de kan tjene penge til at bo i byen. Men i virkeligheden vil de hellere være ude i skoven?”

”Jo,” sagde rådyrmor. ”Men du ved hvordan det virker her i skoven. Altså, med træerne der dør, og insekterne der spiser dem, og fuglene der spiser insekterne og så videre, indtil træerne bliver til jord og til nye træer. Når tingene sådan gentager sig selv hele tiden, kalder man det et kredsløb.”

”Ja, og?” sagde den lille rådyrhan, der ikke forstod noget som helst.

”Ja, og så er det det samme med menneskene,” sagde rådyrmor. ”De har deres eget kredsløb. De bor i byen fordi der kan de få arbejde, så de kan tjene penge, så de kan få råd til at købe et hus eller en lejlighed i byen, hvor de bliver nødt til at bo, fordi der kan de få arbejde, så de kan tjene penge, og så videre. Det er menneskenes kredsløb.”

Både den lille rådyrhun og den lille rådyrhan rystede på deres hoveder. Godt man ikke var et menneske, sådan at bruge det meste af sin tid på at være et sted hvor man ikke havde lyst til at være.

Da rådyrene havde spist bøgeblade et stykke tid, løftede rådyrmor hovedet. Hun var kommet i tvivl om det nu også var rigtigt det hun havde fortalt ungerne. Det med menneskenes kredsløb. Hun var kommet i tanke om, at hun engang havde hørt nogle mennesker

tale om noget de kaldte ”cirkeltræning”. Måske var det det de kaldte deres kredsløb. Nå, det kunne være lige meget. Dem om det. Her var der masser af god mad, og menneskene skulle være velkommne i skoven. Der var plads til alle, hvis man altså fulgte skovens regler og ikke lavede om på noget.

KASPER OG FINDE-VEJ-STOKKEN

Der var engang, for sådan begynder alle rigtige eventyr. Det er så du ved at det er et eventyr om noget der skete engang. Ikke nu. Ikke i går. Ikke for 100 år siden, men bare engang.

Altså, der var engang en dreng der hed Kasper. Han havde en mor og en far, der elskede at spise svampe. Ikke sådan nogen giftige nogen, men den slags svampe man kan spise, uden at blive syg af det. De kunne godt lide kantareller og trompetsvampe og champignon'er og rørhatte og den slags. De ristede svampene på en

stegepande, og lavede alle mulige lækre retter med dem. Kasper var egentlig ikke specielt vild med svampe, han syntes de lignede bussemænd, når de var blevet stegt, og at det var lidt som at spise viskelæder. Altså ikke fordi Kasper havde spist viskelæder, ikke ret meget i hvert fald, men svampene følte lidt som viskelæder inde i munden. Kaspers mor og far købte ikke svampene, de gik selv ud i skoven og fandt dem, og det syntes Kasper til gengæld var rigtig sjovt. Hans mor og far havde en svampebog, hvor der var billeder af alle de svampe man kunne spise, og alle dem man ikke kunne spise, og selv om de vidste en masse om svampe, så kiggede de altid i bogen inden de skar en svamp fri med deres svampekniv. Bare lige for at være sikre på, at det ikke var en giftig svamp. De havde én gang prøvet at plukke nogle svampe, som viste sig at være giftige, og det havde de ikke lyst til at prøve igen.

Dengang var deres næser blevet grønne, og de havde haft virkelig ondt i maven i tre uger, og det er længe at have en grøn næse, og ondt i maven.

Så en lørdag, hvor det var den tid på året hvor det hverken var sommer eller efterår, men sådan lidt inde midt imellem, sagde Kaspers far, at i dag skulle de ud at plukke svampe. Det var dejligt vejr, og en skovtur og en svampemad, var lige hvad han havde lyst til. Både Kasper og hans mor, syntes at det lød som en rigtig god idé. Så de pakkede deres svampebog og svampekniv og svampekurv sammen, og kørte ud i skoven.

Solen skinnede og det var dejligt vejr. Lidt varmt var det også, så de nød alle tre skovturen, og gik straks i gang med at finde svampe. Nogle af dem voksede i jorden, og andre voksede på træernes stammer. Kasper,

der efterhånden kendte rigtig mange svampe, og også var rigtig dygtig til at finde dem, skulle gå rundt i skoven og lede. Så skulle han sige hvor de var, og så kom hans far og kiggede på svampene, og på billederne i svampebogen, og hvis han mente at det var en spiselig svamp som Kasper havde fundet, skar Kaspers mor svampen fri af jorden eller træstammen, og puttede den i kurven. Kasper mente, at det vigtigste var, at være den der fandt svampene, for hvis han ikke fandt dem, fik de ikke nogen svampe med hjem. Kaspers far mente, at det vigtigste var, at være den der fandt ud af om svampene var giftige eller ej, for hvis han ikke fandt ud af det, fik de ikke nogen svampe med hjem. Kaspers mor mente, at det vigtigste var, at være den der skar svampene fri, og puttede dem i kurven, for hvis hun ikke gjorde det, fik de ikke nogen svampe med hjem. Det vigtigste var i virkeligheden, at de alle tre, var

dygtige til hver deres ting, og når de hjalp hinanden med det de hver især var dygtige til, fik de svampe med hjem. For sådan er det jo som regel, at alle er dygtige til et eller andet, men det er først når man arbejder sammen med andre, der er dygtige til andre ting, at der sker spændende ting og sager. Men, det ved du sikkert allerede.

Nå, men den lille familie gik altså rundt i skoven, og gjorde det de hver især var gode til, og stille og roligt, kom der flere og flere svampe i kurven, og de begyndte at glæde sig til at få en lækker svampemad når de kom hjem. Eller, det var nok mest Kaspers mor og far der glædede sig, du kan jo nok huske, at Kasper syntes at svampe lignede bussemænd og smagte af viskelæder.

På et tidspunkt fik Kasper øje på nogle svampe et stykke inde i skoven, og syntes at det lignede nogen af dem der kunne spises. Så han gik ind mellem træerne, og hen til svampene. Og jo, den var god nok, det var helt sikkert spiselige svampe. Så Kasper fløjtede sit svampe-fløjt, så hans far vidste, at der var nogle svampe som han skulle tjekke i sin bog. Henne ved svampene fik Kasper øje på nogle andre svampe, lidt længere inde i skoven, og gik hen til dem. Og der fik han øje på nogle andre svampe, endnu længere inde i skoven. Og sådan gik der noget tid, hvor Kasper kom længere og længere ind i skoven. Der var så mange svampe, og han var så dygtig til at finde dem, at han slet ikke lagde mærke til, at han kom længere og længere ind i skoven, der blev tættere og tættere. Træerne stod nærmest oven i hinanden, og deres kroner skyggede for lyset, så det blev også mere og mere

mørkt, og der groede alle mulige planter over det hele, så det var svært at komme frem. Da Kasper på et tidspunkt kom til et meget tæt krat, af små træer og buske som han ikke kunne komme igennem, tænkte han, at han hellere måtte gå tilbage igen. Han kunne hverken se eller høre sin far og mor, så han vendte om og gik tilbage. Desværre havde Kasper været så optaget af at finde svampe, at han havde glemt at lægge mærke til hvad vej han var gået, og derfor vidste han heller ikke hvilken vej han skulle gå for at komme tilbage. Og det kan godt være at Kasper var dygtig til at finde spiselige svampe, men han var virkelig dårlig til at finde vej. Så det var lidt noget skidt. Eller, det var meget noget skidt, faktisk.

Kasper gik og gik og gik, men han kom ikke tilbage til sin mor og far. I stedet var det, som om han kom

længere og længere ind i skoven. Træerne stod nu så tæt, at det var svært at klemme sig ind imellem dem, og det var som om de var levende, og at deres grene var fingre der tog fat i hans tøj. Det syntes Kasper overhovedet ikke var sjovt, og han begyndte at blive en lille smule bange. Da Kasper havde kæmpet sig frem mellem træerne i lang tid, fik han øje på noget lys et stykke fremme. Han masede sig videre hen til lyset for at se hvad det var for noget, og om det måske kunne hjælpe ham tilbage på en eller anden måde. Det viste sig, at lyset kom fra et bål der brændte inde midt i skoven. I lyset fra flammerne, kunne han se at der lå en lille hytte ved siden af bålet, og at der sad en ved bålet. Kasper skyndte sig derhen, for at spørge hvordan han fandt tilbage. Han måtte godt nok ikke tale med fremmede, men han måtte heller ikke fare vild i skoven, så han tænkte, at nu han alligevel var i gang med at gøre

noget han ikke måtte, kunne han lige så godt gøre noget mere.

Da Kasper kom helt hen til bålet, kunne han se, at det var en gammel kone der sad ved bålet. Hun havde noget meget gammeldags tøj på. En stor tyk sort kjole, et stort gråt strikket sjal over skuldrene, og et sort tørklæde om hovedet. Hun lignede faktisk lidt en heks, og Kasper blev en smule nervøs. Da han var næsten henne ved den gamle kone, sagde hun: ”Nå, så du er faret vild.” Og det var ikke ment som et spørgsmål. Mere som om hun vidste, at Kasper var faret vild. Hvor hun så ellers lige vidste det fra.

”Øh, ja,” sagde Kasper. ”Ved du hvordan jeg kommer tilbage?”

”Næh,” sagde den gamle kone. ”Jeg ved ikke hvor du kommer fra, og så kan jeg jo heller ikke vide hvordan du kommer tilbage.”

Det kunne Kasper godt se, så han sagde bare, ”Øv,” på sådan en trist måde, fordi han var ked af at konen ikke kunne hjælpe ham med at finde tilbage, og fordi han heller ikke selv kunne finde tilbage.

”Men,” fortsatte den gamle kone, ”at jeg ikke ved hvordan du kommer tilbage, betyder ikke, at jeg ikke kan hjælpe dig.”

Det syntes Kasper ikke rigtigt gav mening, men det var også ligemeget, bare hun kunne hjælpe.

”Hvordan kan du hjælpe mig,” spurgte Kasper.

Men den gamle kone svarede ikke. I stedet samlede hun en kæp op der lå på jorden ved siden af hende. Hun tog også en kniv og så skar hun nogle mærkelige

mærker i kæppen. Og da hun var færdig, rakte hun den til Kasper.

”Sådan,” sagde hun. ”Nu kan du finde tilbage.”

”Øh,” sagde Kasper. ”Hvad mener du med ...”

”Kæppen, her,” forklarede den gamle kone, ”det er en magisk finde-vej-stok. Hvis du følger den, finder du tilbage til der hvor du kom fra.”

”Sejt,” sagde Kasper. ”Tak.”

”Men jeg skal have noget til gengæld,” sagde den gamle kone.

”Altså, jeg har ikke nogen penge med,” sagde Kasper.

”Jeg skal heller ikke have penge. Jeg er ligeglad med penge, dem kan jeg jo ikke bruge her ude i skoven,” sagde den gamle kone.

”Men,” sagde Kasper, ”hvad skal du så have?”

”Jeg hedder Ida,” sagde den gamle kone, og du skal kalde din datter Ida, efter mig.”

”Jamen,” sagde Kasper forvirret, ”jeg er bare en lille dreng, og jeg har ikke nogen datter.”

”Næ,” sagde den gamle kone. ”Ikke endnu. Men en dag, får du en dejlig datter. En rigtig nuttet lille en. Det er hende du skal kalde Ida, efter mig.”

”Øh, okay,” sagde Kasper. ”Det kan vi da godt sige.”

”Det var godt,” sagde den gamle kone. ”Og smut så med dig.”

Og så tog Kasper den magiske finde-vej-stok, og begav sig på vej. Og det var virkelig en magisk stok, for det var som om den rykkede i Kasper nogle gange, og når den gjorde det, fulgte Kasper efter den. Og i løbet af nul komma fem, eller nul komma syv, eller deromkring, så var han tilbage hos sin mor og far.

Det viste sig, at de havde haft så travlt med at plukke svampe, at de slet ikke havde opdaget, at Kasper havde været væk.

”Nå,” sagde Kaspers mor, ”så kan der ikke være flere svampe i kurven, så nu skal vi hjem.”

Og så kørte de hjem med alle de mange svampe. Kasper havde desuden den magiske finde-vej-stok med hjem, for han tænkte, at så elendig han var til at finde vej, kunne han sikkert sagtens få brug for den en anden dag.

Mange år efter, at Kasper havde været med sin mor og far ude i skoven og plukke svampe, og var faret vild, og havde mødt en gammel kone der måske var en heks,

og havde fået en magisk finde-vej-stok, fik han faktisk en datter. Den gamle heks havde haft ret den dag, for så længe siden. For det var virkelig en dejlig lille datter han havde fået, og hun var virkelig helt vildt nuttet.

”Du skal hedde Ida,” sagde Kasper til hende. For han kunne stadig huske hvad han havde lovet den gamle kone ude i skoven. Og sådan blev det. Ida kom til at hedde Ida, og hun blev ved med at være en dejlig og nuttet datter. Og hver aften når hun skulle i seng, hørte hun et eventyr.

En dag hørte hun eventyret om, hvordan hendes far var faret vild i en skov, og havde mødt en gammel kone der havde givet ham en magisk finde-vej-stok, og at det var derfor hun hed Ida. For det mindede hendes far om, at man skulle holde hvad man lover, og at man altid kan

finde hjem igen, også selv om man kommer til at gå forkert.

”Har du stadig stokken?” spurgte Ida, og gabte.

”Ja,” sagde hendes far. ”Det har jeg. Og hvis du skynder dig at lægge dig til at sove, så vil jeg finde den frem, så du kan se den i morgen.”

ELLEVE ELVER PÅ CYKELTUR

Der var engang, for sådan begynder alle rigtige eventyr. Det er så du ved at det er et eventyr om noget der skete engang. Ikke nu. Ikke i går, ikke for 100 år siden, men bare engang.

Altså. Der var engang en skov. En grøn skov, for det var sommer og solen skinnede, og så er skoven grøn. Det var en meget stor skov. Det tog tre dage at gå fra den ene ende til den anden, og fire dage at gå tilbage. Når det tog længere tid at gå tilbage, var det fordi man blev helt træt af at gå så meget de første tre dage, og så

skulle man holde flere hvil på tilbagevejen, og så tog det længere tid.

Der var masser af dyr og fugle og insekter og den slags inde i skoven. Ja, og træer selvfølgelig. Jeg ved ikke om du nogensinde har været på skovtur i en skov uden træer, men det er bare ikke helt det samme. Der mangler ligesom noget, kan man sige. Men i den her skov var der træer. Masser af træer. Og udover alle de der dyr og fugle og insekter og den slags, boede der også nogle elver. Har du hørt om dem?

I gamle dage troede folk på elver, og de var virkelig bange for dem. Man sagde, at elverpiger bød folk op til dans, og så skulle man danse så længe at man til sidst døde af det. Og det er jo lidt ærgerligt, hvis man egentlig bare skulle over at besøge sin bedstemor eller noget.

I dag er der ikke rigtig nogen der tror på elver længere. Det betyder ikke at de ikke er der, for det er de helt sikkert. Men der er ikke så mange af dem tilbage, så det er sjældent at man får øje på dem. Faktisk er de også lidt svære at få øje på. Jeg ved ikke rigtigt hvordan jeg skal forklare hvordan elver ser ud, men de ligner mennesker ret meget. Altså, lige bortset fra at de ser ud som om de er lave af helt tynde gardiner. Hvide gardiner. De svæver nærmest rundt, og man kan se lige igennem dem. Derfor er det lidt svært at få øje på dem, for man går jo ikke ligefrem og leder efter gennemsigtige gardiner ude i skoven, vel?

Og det der med at de danser folk ihjel, det passer ikke. Ikke mere i hvert fald. Det gjorde de engang, men det var virkelig dårlig reklame, så efterhånden som folk blev alt for bange for dem, og senere helt holdt op med at tro på at de fandtes, levede de ligesom mere

almindeligt – altså, bortset fra det der med at man kan se lige igennem dem. Det er ikke så almindeligt. Nå, men de elver der findes i dag, har alle sammen valgt at flytte ud i skoven, og de er helt holdt op med at danse. Nu om stunder, er det i blevet meget moderne blandt elver, at tage på cykeltur.

I en dejlig lille lysning ude i den der meget store skov jeg fortalte dig om til at begynde med, boede der elleve elverpiger. De ville gerne være moderne, så de tog tit på cykeltur.

En dag pakkede de elleve elverpiger nogle rugbrødsadder ned i en kurv, sammen med nogle flasker aftendug, som de havde samlet fra træernes blade aftenen før. Så pumpede de deres cykler, og var klar til at tage af sted. Eller, de var næsten klar til at

tage af sted, for den yngste af elverne, der hed Stjernes kud, kunne ikke finde sin cykel.

Du har måske også prøvet at stille din cykel et sted så du ikke kunne finde den næste gang du skulle ud at cykle. Men så har du sikkert bare gået rundt og kigget efter den, indtil du fik øje på den. Helt så nemt er det ikke med de cykler elver kører rundt på. Det er meget vigtigt at elverne husker hvor de har stillet deres cykler. Elvercykler er nemlig usynlige, og det er altså virkelig bøvlet at finde sin usynlige cykel, hvis man har glemt hvor man stillede den. Så Stjernes kud ledte, og ledte og ledte, men hun kunne bare ikke finde den. Efterhånden blev de ti andre elverpiger noget trætte af at vente på at Stjernes kud skulle finde sin cykel, og til sidst tilbød Månestråle, en af de andre elverpiger, at Stjernes kud godt måtte sidde på hendes bagagebærer. Og så kørte de på tur.

De kørte rundt og rundt i skoven, og helt ud til den ene ende hvor der var en dejlig sø. Her standsede de, og fandt deres madpakker og flaskerne med aftendug frem, og satte sig til at spise og drikke og hygge og snakke og grine og den slags.

Et andet sted i skoven var en far og hans to børn, en dreng og en pige, også på skovtur. Ikke på cykel, ligesom elverne, men dog på skovtur. De havde også madpakker med, men i stedet for flasker med aftendug, havde de flasker med saftevand.

”Far,” sagde pigen, der gik med sin far i hånden. ”Hvorfor er træernes blade grønne?”

”Øh-bøh,” sagde faren, der ikke anede hvorfor træernes blade var grønne. Det var de jo bare, og det havde de været lige så længe han kunne huske. ”Det er fordi grønt er godt for øjnene,” sagde han så. Det var jo

noget vrøvl, men han var ikke meget for at sige, at han ikke vidste det. Pigen skulle jo helst blive ved med at synes, at hendes far var den klogeste i verden.

”Men,” sagde drengen, der også gik med sin far i hånden. ”Hvorfor er nogle af træstammerne grå og nogle er brune og nogle er hvide?”

”Æh-bæh,” sagde faren, der heller ikke anede hvorfor træstammerne havde de farver de havde. De havde jo bare de farver, og det havde de haft lige så længe han kunne huske. ”Det er så man kan se forskel på dem,” sagde han så. Det var jo også noget vrøvl, men han ville også gerne have at drengen blev ved med at synes at hans far var den klogeste i verden.

Og sådan gik de rundt i skoven alle tre, og drengen og pigen spurgte og spurgte, om alt det de ikke vidste. Det er jo den eneste måde man kan blive klogere på, så det var egentlig ret godt tænkt af dem. Deres far

derimod, han fik sagt rigtig meget *æh-bæh* og *øh-bøh* og *pu-bæ*... eller, nej, han sagde nok ikke *pu-bæ*, men du forstår hvad jeg mener. Faren fandt ud af at selv om han også selv troede at han var den klogeste i verden, så var der faktisk uhyggeligt mange ting han ikke anede noget som helst om. Til sidst syntes han det blev for pinligt, og han foreslog at de satte sig og spiste deres madpakker og drak deres saftvand. Det var drengen og pigen lige med på, og de fandt hurtigt et godt sted. Det var en dejlig lille lysning, med dejligt blødt græs at sidde i – og det gjorde de så. Faren delte madpakker ud og pigen delte saftvand ud. Drengen ville også gerne dele noget ud, men der var ikke mere at dele ud. Det ærgrede ham selvfølgelig lidt, at han ikke også kunne være med til at dele ud, men der var jo ligesom ikke rigtigt noget at gøre ved det. Så han nøjedes med at

spise sin mad og drikke sin saftvand. Det var også okay.

”Ah,” sagde faren, da de var færdige med at spise, og drengen og pigen igen var begyndt at spørge om alt muligt han ikke anede en bjælde om. ”Nu skal det gøre godt med en middagssøvn,” sagde han, og lagde sig ned i det dejligt bløde græs, og lukkede øjnene.

Drengen og pigen så på hinanden. Hvad skulle de så lave? Deres telefoner lå i bilen der stod ude på parkeringspladsen, så de kunne ikke se tegnefilm eller spille spil.

”Hvad skal vi lave?” spurgte drengen, der ikke var vant til selv at finde på noget.

”Det ved jeg ikke,” sagde pigen, der heller ikke var vant til selv at finde på noget.

”Bare jeg havde min telefon,” sagde drengen, og så sukkede han dybt. Sådan her: *SUUUK!*

”Og bare jeg havde min,” sagde pigen, og så sukkede hun også dybt.

Sådan sad de lidt i det dejligt bløde græs. Solen skinnede på dem, og insekterne summede og fuglene sang og dyrene... ja, jeg ved ikke lige hvad de lavede, men de havde nok gang i nogle dyreting. Eller også sov de til middag, ligesom børnenes far. Det kan man aldrig vide.

”Jeg har det,” sagde drengen lige pludselig. Han var kommet i tanke om noget han havde leget med sine venner, før han fik telefon.

”Hvad har du?” spurgte pigen.

”En idé til hvad vi kan lave,” sagde drengen ivrigt.

”Nå,” sagde pigen, der havde haft en telefon så længe, at hun ikke rigtigt kunne huske at man kunne lave noget uden den.

”Vi kan lege gemme,” sagde drengen.

”Gemme?” sagde pigen forvirret. ”Hvad skal vi gemme? Og hvor skal vi gemme det?”

”Vi skal gemme os selv.”

”Øh-bøh,” sagde pigen, der trods alt havde lært lidt af sin far den dag.

”Ja, jeg gemmer mig et eller andet sted, og imens lukker du øjnene og tæller til hundrede,” forklarede drengen.

”Og hvad så?” spurgte pigen.

”Når du er færdig med at tælle til hundrede, skal du sige *Nu kommer jeg*, og så skal du finde mig,” sagde drengen.

”Men,” sagde pigen og rynkede panden. ”Kan du ikke bare lade være med at gemme dig? Så slipper jeg for at tælle helt til hundrede, og så kan vi bare blive siddende her.”

”Det er kedeligt, bare at sidde her,” sagde drengen.

Pigen sagde ikke noget lige med det samme, for hun kunne jo godt se at drengen havde ret. Det var faktisk kedeligt bare at sidde der og savne sin telefon. ”Okay,” sagde hun så. ”Så leger vi gemme.”

”Jubiii,” sagde drengen og sprang op. ”Så skal du lukke øjnene og tælle til hundrede.”

”Ja, ja,” sagde pigen, og begyndte at tælle: ”En, to, tre, fire, fem, seks,” mens hun tænkte på at der godt nok var langt op til hundrede. Hvis bare hun havde haft sin telefon. Så kunne hun have spillet et spil, eller set noget TikTok, i stedet for at sidde der og tælle lige ud i luften.

Da hun var nået til 73, lød der et vræl et eller andet sted fra. Hun kunne høre at det var hendes lillebror der vrælede, men hun var ikke helt sikker på hvor han var.

”A-hva-ba?” sagde hendes far, der var vågnet ved vrælet. ”Hvad sker der?”

Pigen trak på skuldrene, hvor skulle hun vide det fra. Det var jo ligesom ikke fordi hun kunne google det, eller noget.

”Lillebror!” kaldte faren. ”Hvor er du?”

”Her,” snøftede drengen, der i det samme kom frem omme bag fra et træ.

”Hvad er der sket?” spurgte hans far.

”Jeg faldt,” sagde drengen. ”Over en cykel, tror jeg.”

”En cykel?” sagde faren overrasket. ”Der er da ingen cykler her inde midt i skoven.

”Jeg så den heller ikke,” sagde drengen. ”Men det føltes som en cykel. Prøv selv at komme og se.”

Og så fulgte faren med drengen om bag træet, for at se cyklen. Men han kunne heller ikke se den. Pigen kom også og kiggede, men kunne heller ikke se den. Og så... lige pludselig: ”Aaavv!!” råbte faren, og tog fat om sin ene fod, mens han hoppede rundt på den

anden. ”Det *er* en cykel,” sagde han. ”Men hvorfor kan man ikke se den?”

”Hov!” sagde pigen, der var kommet i tanke om noget. ”Det har vi hørt om i natur-teknik oppe i skolen.”

”Har I hørt om cykler der er der uden at de er der?” spurgte faren forvirret.

”Nej,” sagde pigen og himlede med øjnene. ”Vi har hørt om elver, og om hvordan de i gamle dage dansede folk ihjel, men at det nu er blevet moderne for dem at cykle, og deres cykler er usynlige.”

Faren holdt op med at hoppe, og stod bare på det ene ben mens han holdt om foden på det andet ben. Han stod bare og stirrede på pigen. ”A-hva-baffa-hvad?” sagde han så, og spekulerede på om han skulle finde en anden skole til pigen. Det var da noget værre noget hun havde lært. Det var lidt noget pjat, synes han, og skolen

må aldrig blive pjattet eller sjov. Det er slet ikke meningen.

Så rystede han på hovedet. ”Jeg tror bare vi går hjem nu,” sagde han. Og så pakkede de deres madpapir og saftedandsflasker sammen, og gik ud af den dejlige lille lysning.

Men lige da de var på vej væk, så pigen noget ud af øjenkrogen. Det lignede elleve helt tynde gardiner der kom svævende. Det lignede også elleve piger der cyklede på usynlige cykler. Pigen smilede for sig selv, og vinkede til gardinerne på de usynlige cykler, og gardinerne vinkede tilbage. Så var det altså rigtigt at der fandtes elver.

Men hun sagde ikke noget til sin far. For der er så meget voksne ikke forstår.

JULLE

Der var engang, for sådan begynder alle rigtige eventyr. Det er så du ved at det er et eventyr om noget der skete engang. Ikke nu. Ikke i går, ikke for 100 år siden, men bare engang.

Altså, der var engang en mand der hed Jørgen Hubert Gregersen, men hans venner kaldte ham bare for Julle. Og det gjorde de fordi Julle var hjulbenet. Ikke bare en lille smule hjulbenet. Nej, Jørgen Hubert – eller Julle – var helt utroligt meget hjulbenet. Så meget, at når han stod med samlede ben, kunne man stille et cykelhjul på

tværs mellem hans ben, og så var der stadig god plads i siderne. Julle var cykelbud, så man kan sige, at det jo egentlig passede meget godt sammen.

Et cykelbud er sådan en man kan ringe efter, hvis man har en lille pakke eller et brev, der skal afleveres til nogen i den anden ende af den by man bor i. Og når Julles telefon ringede, tog han den og sagde: ”Ja, det er jo så Julle,” og så kunne den der ringede måske sige noget i stil med: ”Davs du, det er Søren Smed. Jeg har lige en pakke småkager der skal leveres til frøken Antonsen i den anden ende af byen. Altså, hende der spiller violin.”

”Nå, da da,” sagde Julle så. ”Ja, hende kender jeg godt. Men så må jeg jo hellere komme og hente den. Jeg er der om, øh..., tre minutter og 37 sekunder.” Og det var han så.

Når han havde fået pakken af Søren Smed, satte han den fast på bagagebæreren, og cyklede helt ud i den anden ende af byen, og afleverede pakken med småkager til frøken Antonsen.

Og så skulle man jo tro, at der var masser af mennesker der skulle have cyklet varer og breve og den slags rundt i hele byen, så Julle havde helt vildt travlt, men det var der egentlig ikke. Den by Julle boede i, havde tre huse. Det første var Søren Smeds, det næste var Julles, og det sidste var fru Antonsens. Og det var sådan set det. Så det meste af Julles arbejde bestod i at cykle småkager fra Søren Smed til frøken Antonsen. Søren Smed var nemlig temmelig forelsket i frøken Antonsen. Frøken Antonsen var til gengæld overhovedet ikke forelsket i Søren Smed. Til gengæld

var hun efterhånden ved at være temmelig træt af småkager. Og det var sådan set ikke fordi hun ikke kunne lide småkager, for det kunne hun faktisk godt. Men frøken Antonsen havde sukkersyge, og måtte ikke spise småkager med sukker i. Det vidste Søren Smed ikke noget om, og frøken Antonsen nænnede ikke at sige det til ham.

En dag da Julle var taget på skovtur, og sad og hyggede sig med at koge nudler over et lejrål, og drikke saftevand af en flaske, ringede hans telefon lige pludselig. Det kunne Julle ikke forstå. Han havde allerede været henne hos frøken Antonsen med småkager den dag, og Søren Smed plejede trods alt ikke at sende småkager flere gange om dagen. Men Julle måtte jo hellere høre hvem det var, så han tog telefonen.

”Ja, det er jo så Julle,” sagde han.

”Goddag, hr. Julle,” sagde en dame. ”Det er frøken Antonsen.”

”Øh, javel så ja da da,” sagde Julle, der blev helt forvirret. Frøken Antonsen havde aldrig ringet til ham før. Men, som han tænkte, én gang skal jo være den første, og det havde han sådan set ret i. Og første gang, det var så nu.

”Jo, altså,” sagde frøken Antonsen. ”Jeg har jo det her brev der skal bringes ud, og så tænkte jeg om det er noget du kan klare?”

”Det kan jeg da i hvert fald,” sagde Julle, og gentog det sidste: ”i hvert fald,” for lige at sikre sig at frøken Antonsen forstod at hun havde ringet til den helt rigtige.

”Det var dejligt,” sagde frøken Antonsen.

”Det var det nemlig,” sagde Julle. ”Men jeg kan først være der om ti minutter og otte sekunder. Jeg skal lige have slukket ilden først.”

”Ilden?” sagde frøken Antonsen forskrækket. ”Brænder det? Altså, i dit hus?”

”Næ,” sagde Julle. ”Egentlig ikke.” Og så lagde han røret på, og begyndte at slukke bålet med resten af saftevandet i flasken. Men der var ikke helt saftevand nok til at slukke bålet. Det blev ved med at gløde lidt, og ryge, og sådan noget, og det duede jo ikke. Julle kunne ikke bare gå fra et lejrball med ild i. Heller ikke selv om ilden var så lille at den egentlig bare var gløder. Det kunne jo ende med en forfærdelig skovbrand, hvor alle tre træer i skoven brændte. Heldigvis havde Julle sine store vandrestøvler på den dag.

”Heldigvis har jeg mine store vandrestøvler på i dag,” sagde Julle, og øh... ja, altså. Det, øh... det havde han jo så.

Og så begyndte Julle at trampe rundt i lejrbalet med sine store vandrestøvler, for at få slukket de sidste gløder. Da det var gjort, skyndte han sig hjem for at hente sin cykel, og bagefter cykle hen til frøken Antonsen – der jo boede i huset ved siden af Julles, så det var ikke fordi han skulle så langt, kan man sige.

Julle svedte meget, da han kom hjem.

”Puh, hvor jeg sveder,” sagde Julle, og det gjorde han jo – det er jo det jeg lige har sagt. ”Faktisk sveder mine fødder virkelig meget,” sagde Julle og så ned på sine vandrestøvler. Og da han gjorde det, fik han øje på noget han ikke lige havde set før – i hvert fald ikke så vidt han lige kunne huske.

”Halløjsa,” sagde Julle og spærrede øjnene op. ”Det har jeg da vist ikke lige set før.”

Det Julle ikke havde set før – i hvert fald ikke så vidt han lige kunne huske – var, at der simpelthen var ild i hans vandrestøvler.

”Nå,” sagde Julle. ”Ja, så er der jo ikke noget at sige til at jeg sveder. Altså, når der ligefrem er ild i mine tæer. Måske skulle jeg tage vandrestøvlerne af, så.” Og så tog han dem af, og det hjalp rigtig meget. Nu var hans fødder, og tæer, ikke så varme mere.

Julle skyndte sig at tage sine sutsko på – han cyklede nemlig altid i sutsko. Og det var egentlig ikke fordi det var særligt behageligt, men han ejede kun et par vandrestøvler og et par sutsko, og vandrestøvlerne var alt for klodsede at cykle i, så det blev sutskoene.

Da han nåede frem til frøken Antonsen, var der gået ti minutter og elleve sekunder. Julle håbede ikke at frøken Antonsen lagde mærke til at han var tre sekunder for sinket.

”Åh,” sagde frøken Antonsen, ”er du her allerede?”

Det kunne Julle jo dårligt sige at han ikke var, så han nikkede. Jo, han var her allerede. Og så glædede han sig over, at frøken Antonsen tilsyneladende ikke havde lagt mærke til forsinkelsen.

”Ja, det er jo så det her brev jeg gerne vil have afleveret,” sagde frøken Antonsen, og rakte Julle en lyserød konvolut.

”Javel, så da,” sagde Julle. ”Og det skal vel hen til Søren Smed?”

”Søren Smed?” sagde frøken Antonsen, og så meget overrasket ud. ”Hvorfor i alverden skulle jeg skrive

breve til Søren Smed? Hvis jeg vil ham noget, kan jeg jo bare gå hen til ham.”

”Øh, nå,” sagde Julle, der ikke rigtigt vidste hvad han ellers skulle sige. Hvis brevet ikke var til Søren Smed, kunne det jo kun være til Julle selv. Der boede jo ikke andre i byen.

”Nej,” sagde frøken Antonsen. ”Det er til Torben Tømrer.”

”Torben Tømrer?” spurgte Julle. ”Hvem i alverden er det?”

”Det er min fætter,” sagde frøken Antonsen. ”Adressen står på brevet.” Så gav hun Julle to kroner, og lukkede døren.

”Nå, da da,” mumlede Julle for sig selv. ”Jamen, så må jeg jo hellere cykle hen til Torben Tømrer med brevet.”

Og så satte Julle sig op på sin cykel, og begyndte at køre ud ad landevejen. Da han havde kørt en times tid, kom han til at tænke på, at han helt havde glemt at se adressen på brevet. Så han stoppede, tog brevet på bagagebæreren, og kiggede på det.

Til hr. Torben Tømrer, stod der øverst. På næste linje stod der, Omvejen 24, Ålborg.

”Nå, da da,” sagde Julle til sig selv. ”Det skulle jeg så nok lige have tjekket først. Nu har jeg kørt en hel time den forkerte vej.” Men så trak han på skuldrene. Hvis han kunne cykle en time den ene vej, kunne han vel også cykle en time den anden vej. Og det gjorde han så.

Frøken Antonsen stod inde i sin stue og spillede violin, da Julle kom tilbage igen. Hvad i alverden? tænkte hun. Hvorfor kører Julle der – det er da fra den forkerte retning, og så kom hun til at spille en forkert tone. Æv, tænkte hun. Det lød ikke godt. Og det havde hun ret i. Det lød helt forfærdeligt.

Og Julle – ja, han cyklede. Og cyklede og cyklede og cyklede. Der var virkelig langt til Ålborg. Så langt, at det tog ham fire dage at cykle den lange vej. Men endelig nåede han frem til Omvejen 24 i Ålborg.

”Pyh,” sagde Julle, og tørrede sig over panden. ”Det var godt nok en lang tur.”

Så stod han af cyklen, tog brevet til Torben Tømrer, og gik op ad havegangen og ringede på.

”Ja?” sagde den dame der lukkede op.

”Øh, ja, altså,” sagde Julle og viftede med det lyserøde brev. ”Jeg skulle jo så være så venlig, at aflevere det her brev til Torben Tømrer.”

”Hvem er det?” spurgte damen.

”Ja, altså, det er jo så frøken Antonsens fætter, og så tænkte jeg om han måske var hjemme, så jeg kunne aflevere brevet til ham,” sagde Julle.

”Det ved jeg ikke noget om,” sagde damen.

”Øh... hvad?” sagde Julle. ”Ved ikke noget om hvad?”

”Ja, om ham der tømreren er hjemme.”

”Men,” sagde Julle der ikke forstod en lyd af det hele. ”Han bor jo her, og det gør du åbenbart også. Hvordan kan du så ikke vide om Torben Tømrer er hjemme?”

”Han bor ikke her. Jeg bor her. Jeg købte huset af Torben Tømrer, og nu er det mig der bor her,” sagde damen.

”Jamen...” sagde Julle. ”Hvor bor han så?”

”Han flyttede vist til Hamborg,” sagde damen.

”Hamb...?” sagde Julle. ”Jamen, det er jo i Tyskland!”

”Det kan godt være,” sagde damen. ”Jeg har ikke så meget styr på den slags. Altså, lande og byer og den slags. Det interesserer mig ikke så meget. Jeg går mere op i at flette julehjerter og bage rugbrød. Fuldkorns, naturligvis.”

”Naturligvis,” sagde Julle, der ikke rigtig vidste hvad han ellers skulle sige.

”Ja,” sagde damen. ”Men, god tur.” Og så lukkede hun døren lige for næsen af Julle.

Og så måtte Julle afsted igen. Denne gang tog det næsten to uger at nå frem. Det var fordi, at da Julle nåede til grænsen til Tyskland, opdagede han at han havde glemt sit pas, så det skulle han lige hjem efter først. Men til sidst kom Julle over grænsen, og han kom til Hamborg, og i Hamborg kom han i tanke om at han ikke vidste hvor i Hamborg at Torben Tømrer boede.

”For pokker da også,” mumlede Julle, der ikke vidste hvordan han skulle bære sig ad med at få afleveret brevet, når han ikke vidste hvor Torben Tømrer boede. Og så sparkede han til det hus han holdt ved siden af. Det var ikke det smarteste Julle havde foretaget sig. Jeg mener, sådan at sparke til et hus når man har sutsko på, det er dumt.

”AAAAVV!!!” råbte Julle, og hoppede rundt på ét ben – altså, det ben han ikke havde sparket huset med.

”Aber doch,” sagde en mand der kom forbi i det samme. ”Was ist den los, näh?”

”Hvad?!” sagde Julle, der ikke forstod hvad manden sagde. Og så kom han i tanke om, at som om det ikke var slemt nok at han havde virkelig ondt i mursparkerfoden, så var han saftsuseme også i Tyskland. Nå ja, tænkte han. Én ulykke kommer sjældent alene. Men hvordan skulle han forklare manden at han ledte efter Torben Tømrer, når han ikke selv kunne snakke tysk.

”Øh,” sagde Julle. ”Ich leder efter Torben Tømrer. Kennst du ham?”

”Ja, ja,” sagde tyskeren. ”Natürlich, näh.”

”Godt så,” sagde Julle. ”Wo bor han so?”

”I det hus du lige har sparket til,” sagde tyskeren – på dansk. ”Det er nemlig mig der er Torben Tømrer.”

”Nå,” sagde Julle. ”Jamen det var da heldigt. Jeg har et brev til dig. Fra din kusine. Frøken Antonsen.”

”Tak,” sagde tyskeren – der jo så altså var en dansk tømrer fra Ålborg – og tog brevet. ”Auf wiedersehen,” sagde han og gik.

”Ja, ja,” sagde Julle for sig selv. ”Du kan selv være en wienerschnitzel.” Og så cyklede han hjem igen.

RÆVE OG HØNS

Der var engang, for sådan begynder alle rigtige eventyr. Det er så du ved at det er et eventyr om noget der skete engang. Ikke nu. Ikke i går, ikke for 100 år siden, men bare engang.

Altså, der var engang en rævefamilie. De boede ude i en skov, og man kan egentlig godt sige, at deres hus var... ja altså, at det var lidt et hul i jorden. Men det var sådan de bedst kunne lide det. Ræve er ikke så vilde med rigtige huse, ligesom den slags du og jeg bor i. De synes der er alt for meget der skal ordnes hele tiden.

Der skal pudses vinduer, og der skal bygges en terrasse, eller slås græs og støvsuges og vaskes op. Alt muligt. Hele tiden. Så hellere bo i et hul i jorden, tænker ræve. Der er ingen vinduer der skal pudses, og det kan ikke betale sig at støvsuge, når gulvet er lavet af jord. Og når man bor i et hul i jorden, har man ikke rigtigt nogen ting der kan ligge og flyde over det hele. Så på den måde slipper man også for at rydde op, og det er slet ikke så tosset.

Vores rævefamilie bestod af en rævefar, en rævemor og to ræveunger. Rævefar var ham der sørgede for at tage ud at handle, og sørge for at der var mad i køleskabet. Eller, det kalder ræve det selvfølgelig ikke, for der er ingen butikker ude i skoven, og de har slet ikke noget køleskab. Men det er bare for at du bedre kan forstå hvad jeg mener. Nej, i virkeligheden var

rævefar den der gik på jagt, for at skaffe mad til familien. Og han var faktisk rigtig god til det. Hver dag kom han hjem med et eller andet lækkert. Den ene dag var det måske en fasan, og den næste dag kunne det være et rådyr, eller en hare eller noget. Det var forskelligt hvad han lige havde fanget. Det eneste der ikke ændrede sig fra dag til dag, var at han altid have kød med hjem. Og grøntsager... det gad han bare ikke. Det er ikke for rigtige ræve – eller, det syntes han i hvert fald ikke det var.

Rævemor gik derhjemme, og sørgede for at ungerne opførte sig nogenlunde ordentligt. Ræveunger går jo ikke i skole, så de var hjemme hele dagen. Og når jeg siger at ræveunger ikke går i skole, er det faktisk ikke helt rigtigt. Man kan sige at de går i ”Livets skole”. Det betyder ikke at det er en skole hvor man lærer at trække

vejret og være levende, for det var de jo allerede. Nej, ”Livets skole”, er en skole hvor de lærte alle de ting der skulle hjælpe dem til at blive ved med at være levende. Og deres lærere, det var deres mor og far.

Ræveungerne var en han og en hun – altså, en dreng og en pige. Sådan må det nemlig godt være hos ræve. Rævefar lærte sin søn at gå på jagt, og rævemor lærte sin datter at passe unger, og holde styr på familien og sørge for at alle opfører sig nogenlunde ordentligt. Det er sådan ræve har indrettet sig, og det fungerer rigtig fint. Sådan var det også for mennesker i gamle dage, men det er det ikke længere. Hos mennesker kan piger sagtens gå på jagt, og drenge kan sagtens passe huset og børnene. Men altså ikke hos ræve. Der er der drenge-ting og pige-ting, og så er det sådan set lige meget om man er god til det eller ej.

En dag, eller rettere sagt en nat, for ræve jager mest om natten, var drengeræven med rævefar på jagt. Det var en af de første gange han var med, og rævefar syntes at de skulle starte med noget nemt. Det var vigtigt at drengeræven fik et godt bytte med hjem de første gange, så han ikke blev sur og ikke gad lære at gå på jagt. Og rævefar vidste lige præcis hvor de skulle hen.

Lidt udenfor skoven lå der nemlig en lille gård. På gården boede en gammel mand og en gammel kone, for det var nemlig deres gård. De havde det lidt ligesom rævene, altså, det med drenge-ting og pige-ting. Det var det de havde lært hjemmefra, og det fungerede egentlig udmærket, så det holdt de fast i. En af de ting der er en pige-ting, eller var det i gamle dage, det var at passe

høns. Derfor sørgede konen på gården hver dag for at hønsene fik mad og vand. På den her lille gård, gik hønsene frit omkring hele dagen. Men når det blev mørkt, skulle konen sikre sig at alle hønsene var gået ind i hønsehuset, og så skulle hun sørge for at døren var lukket, så ræven ikke kunne komme ind og tage hønsene om natten. Når det igen blev morgen, lukkede hun hønsene ud igen, og når de alle sammen var gået ud af hønsehuset, gik konen derind, og tog alle deres æg, så hun havde noget at lave spejlæg og sandkage af. Hønsene, der var en lille smule dumme, fattede simpelthen ikke hvor deres æg blev af. De lagde æg, og lagde æg, og lagde æg, og alligevel var rederne altid tomme når de kom ind om aftenen. Det syntes de var meget mærkeligt, men de tænkte hver aften, at det måske blev bedre i morgen, og så lagde de nogle flere

æg – som konen så tog næste morgen, og så var de lige vidt.

Nå, men nu handler det her ikke om at lægge æg. Det handler om rævefar og drengeræven der skulle på jagt.

Det var nat, og månen var kommet frem, sammen med alle stjernerne, så de kunne sagtens se at finde rundt.

”I nat skal vi jage høns,” sagde rævefar, ”og jeg kender det allerbedste sted.”

”Jubiii!” sagde drengeræven, og fulgte efter sin far.

Da de havde gået et lille stykke tid, kom de ud af skoven, og hen til mandens og konens lille bondegård. Rævefar vendte hovedet og så på drengeræven. Så holdt han en pote op foran munden, og sagde ”Sssshh”.

Drengeræven nikkede. Han havde forstået at han skulle være stille.

Så listede de lige så stille om bag ved laden, hvor hønsehuset lå, og rævefar pegede på det. Drengeræven forstod ikke helt hvad det var han pegede på. Det var jo bare et lille skur af træ. Men rævefar vidste, at et hønsehus for ræve, er ligesom et køleskab er for dig og mig. Man skal bare lukke op, og så er al maden derinde.

Og nu var der jo det der med drenge-ting og pige-ting, som du nok husker, og at manden og konen lavede de ting der hørte til at være en mand eller en kone. En af mandens opgaver var, at reparere ting, eller allerhelst, at sørge for at de slet ikke gik i stykker, så han slap for at reparere dem. Det er det man kalder at vedligeholde noget. Derfor var det også hans opgave at sørge for at hønsehuset var solidt og uden huller.

Problemet var bare, at det fik han ikke altid lige gjort. Der var for det meste så meget der skulle ordnes og vedligeholdes, at han blev helt træt, bare ved at tænke på det. Og når han blev træt, ja, så kunne han jo lige så godt tage sig en middagssøvn. Så, hønsehuset havde han ikke lige fået passet sådan som han skulle have passet det. Det betød, at nogle af de brædder som hønsehuset var lavet af, med tiden var blevet temmelig rådne. Og det vidste rævefar, for han smuttede af og til forbi hønsehuset, bare lige for at tjekke om det var blevet repareret, eller om det stadig stod lige så stille og rådne mere og mere. Og det var jo lige netop det det gjorde.

”Hønsene er derinde,” hviskede rævefar. ”Det er en af dem vi skal have med hjem.”

”Men,” sagde drengeræven og rynkede panden. ”Hvordan får vi dem ud af den der æske?”

”Det er ikke en æske,” sagde rævefar. ”Det er et hønsehus.”

Drengeræven trak på skuldrene. Han var sådan set ligeglad med om det hed en æske eller et hønsehus, for uanset hvad det var, så var hønsene derinde og det var han ikke. ”Men, hvordan får vi dem så ud af den der hønse-æske?” spurgte han.

”Vi kradser os vej ind,” sagde rævefar, og begyndte at kradse på et af de rådne brædder.

”Okay,” sagde drengeræven, og begyndte også at kradse på et bræt. Og fordi brædderne var så rådne, smuldrede de lige så hurtigt som rævefar og drengeræven kunne kradse, og i løbet af nul-komma-nærmest-ingen-ting, var der hul i væggen.

”Så,” sagde rævefar da de havde kradset et stykke tid. ”Nu er hullet stort nok til at du kan komme ind.”

”Skal du ikke med?” sagde drengeræven lidt nervøst.

”Næ,” sagde rævefar. ”Det er ikke nødvendigt. Jeg er helt sikker på at du selv kan fange en høne derinde.”

”Okay,” sagde drengeræven, der stadig var lidt nervøs, men også meget stolt over at hans far troede på at han kunne klare det helt selv. Og så kravlede han ind gennem hullet i de rådne brædder. Det var helt mørkt derinde, og han kunne ikke se noget som helst. Men det var også lige meget. Ræve er så gode til at lugte sig frem, at de kan bruge næsen lige så godt som øjnene, og det er jo ret fikst når man jager om natten. Derfor fik drengeræven hurtigt færten af en høne, der sad på en pind lige over ham (når man ser med øjnene, får man øje på en høne, og når man ser med næsen, får man

færten af en høne). Drengeræven sprang op og hapsede hønen, og slæbte den med udenfor.

”Sådan!” sagde rævefar. ”Det kunne du da sagtens finde ud af. Det var jo det jeg vidste.” Han gav drengeræven et klap på skulderen, og så gik de hjemad. Og fordi det var drengeræven der havde fanget hønen, fik han lov til, at bære den hele vejen hjem.

Og da det blev morgen og rævemor og pigeræven stod op, lavede de straks morgenmad af hønen til dem alle sammen (hos ræve er det nemlig en pige-ting at lave mad). Og alle var enige om, at det var den bedste høne de havde fået i meget lang tid. Det gjorde selvfølgelig drengeræven meget stolt, men ikke mere end at han huskede på, at det jo ikke var ham alene, der havde sørget for den dejlige morgenmad.

”Altså, far viste mig hvor hønsene var, og mor og søster har lavet den her skønne morgenmad til os,” sagde drengeræven. ”Så, det er jo os alle sammen der har været med til at vi får noget at spise. Det er ikke kun mig.”

Og rævefar og rævemor kiggede på hinanden, og var meget stolte af deres søn. Han havde forstået det aller vigtigste: at vi alle sammen kan noget, og hvis vi alle sammen arbejder sammen, med det vi hver især er gode til, kommer der noget godt ud af det.

Det fandt de også ud af oppe på den lille bondegård. Bare på en anden måde. For her var der jo netop én af dem er ikke gjorde det han var god til, men bare lod den anden om at gøre det hele.

”Hvor er spejlæggene?” spurgte bondemanden da han satte sig til morgenbordet.

”Der er ikke nogen,” svarede hans kone.

”Hvorfor ikke?” spurgte han. ”Der er da altid spejlæg.”

”Ikke når den ene af os er så doven, at hønsehuset bare står og rådner,” sagde konen.

”Øh... hvad?” sagde bondemanden. ”Hvad har det med spejlæg at gøre?”

”Det har det med spejlæg at gøre,” sagde konen, og knaldede et stykke tørt rugbrød ned foran ham. ”At når du synes det er vigtigere at ligge og sove til middag, end det er at gøre din del af arbejdet, så rådner hønsehuset. Og når hønsehuset rådner, så kan ræven komme ind. Og når ræven kommer ind... ja, så kommer hønsene jo ligesom ud. Og når hønsene kommer ud, er der ingen æg. Derfor!”

”Arh...” sagde manden, der ikke helt syntes at det var i orden at han fik hele skylden.

”Ti stille,” sagde konen. ”Spis dit rugbrød, og gå ud og reparer hønsehuset.”

”Arh...” sagde manden, der blev helt træt ved tanken om at skulle reparere hønsehuset, og overvejede om han lige skulle gå ind og lægge sig lidt først.

”Nu!” sagde konen, og så særdeles mopset ud.

”Okay, okay,” sagde manden, og gnavede i det tørre rugbrød.

”Det hjælper jo ikke at jeg går og fodrer hønsene og giver dem vand, og lukker dem ind og ud, og samler deres æg, hvis det eneste du gør, er at sove til middag og lade hønsehuset rådne op.”

”Arh...” sagde manden.

”VEL?!?” sagde konen, meget bestemt.

”Mmmm...” brummede manden, men kunne godt se at der ikke var så meget at gøre. Han havde jo ikke gjort det han skulle, og derfor gik det ud over både ham og konen og hønsene.

LIDT OM EVENTYRLIGE FRIKVARTER

Det hele startede med Corona der lukkede landet ned første gang i marts 2020. Pludselig skulle børn og voksne til at arbejde hjemmefra. De forældre der kunne, skulle arbejde hjemmefra og børn skulle fjernundervises derhjemme.

Det var mildest talt en anstrengt situation. Ingen havde prøvet det før, og alle måtte prøve sig frem.

Hver dag hørte vi historier om familier der var ved at gå op i limningen.

Min kone og jeg har voksne børn. Jeg arbejder altid hjemmefra, men min kone, der er lærer, skulle forsøge

at holde styr på 26 elever på en lille skærm. Det var udfordrende, kan man vist roligt sige.

Jeg tænkte at jeg gerne ville hjælpe på en eller anden måde – men hvordan?

Jeg tænkte tilbage på min egen skoletid, og på hvad der var det bedste ved at gå i skole. Svaret lod ikke vente på sig – det var frikvartererne! 😊

Da jeg elsker at skrive, og i forvejen indlæser lydbøger, havde jeg grejet, og lysten, til at skrive små historier for børn, og udgive dem som podcast. På den måde kunne børnene få et frikvarter, og tænke på noget helt andet så længe historien varede.

Den første historie udkom d. 1. april 2020, og jeg var meget spændt på om der i det hele taget var nogen der gad lytte.

Det var der. Der bliver lyttet til historierne 6-700 gange hver dag.

Nu hvor Coronaen ikke længere generer, fortæller forældre og børn mig hvordan de bruger historierne under morgenmaden, som godnathistorier, på lange køreture og meget andet.

Mange børn har skrevet til mig, med sjove forslag til nye historier, og dem skriver jeg selvfølgelig hvis jeg har mulighed for det. Som regel aftaler jeg med forældrene (der oftest er dem der skriver til mig på børnenes vegne), at jeg må flette børnenes navne ind i

deres historie. Jeg har fået mange sjove film retur, så jeg kan se hvordan børnene reagerer når de pludselig opdager at de er med. Det er fantastisk! 😊

Mine eventyr er gratis - og skal forblive gratis!

Men skulle du få lyst til at støtte distributionen af dem - som koster en hel del - er du velkommen til at indsætte et beløb, stort eller lille, via MobilePay. Nummeret er [0974HJ](https://www.mobilepay.dk/0974HJ).

Med venlig hilsen

Lars Poulsen

